

ΜΟΡΦΕΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΛΙΑΡΤΟΥ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Β΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2017-18

ΑΛΙΑΡΤΟΣ, ΜΑΙΟΣ 2018

Εργάστηκαν οι μαθητές της Α1 τάξης του Γενικού Λυκείου Αλιάρτου

Σύνθεση ομάδων και εργασίες που έχουν αναλάβει:

Ομάδες - θέματα	Ερωτήματα που θα διερευνήσει κάθε ομάδα
Ομάδα 1η :Εικαστικές Τέχνες	
1 Μελιτίνη	Ντα Βίντσι
2 Μαρία-Ιωάννα	Πικάσο , Μιρό Ντελακρουά , Βαν Γκόγκ
3 Ελένη	Ελ Γκρέκο, Μιχαήλ Άγγελος Ντελακρουά
4 Αλεξάνδρα	Bottitchelli
Ομάδα 2η :Κινηματογράφος	
1 Αικατερίνη	Ευρωπαϊκός Κινηματογράφος
2 Κυριακή	Ανεξάρτητος Αμερικάνικος Κινηματογράφος Ιστορική Αναδρομή
3 Ευάγγελος	Βραβεία Αμερικανικής Ακαδημίας κινηματογράφου (Oscar)
4 Παναγιώτης	Πολιτική κουζίνα
Ομάδα 3η : Αρχιτεκτονική	
1 Βασίλης	Μεσαίωνα Αναγέννηση
2 Ηλίας	
Ομάδα 4η: Τέχνες του δρόμου	
1 Ιωάννης	
2 Ευθύμης	Χορός και μουσική του δρόμου Είδη χορού του δρόμου
3 Σπυριδούλα	Είδη χορού του δρόμου Graffiti
4 Ειρήνη	
Ομάδα 5η: Επεξεργασία αρχείων – τελική μορφοποίηση	
1. Λουκάς	
2. Αμίλιος	

Υπεύθυνη καθηγήτρια: ΧΑΛΙΜΟΥΡΔΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ –ΠΕ 86- Πληροφορικός

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ – ΕΙΣΑΓΩΓΗ	7
2. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ	
Κεφ. 1^ο : Εικαστικές Τέχνες	
Εισαγωγή	
1.1. Ζωγράφοι	
1.1.1. Ντα Βίντσι.....	5
1.1.2. Πικάσσο	7
1.1.3. Μιρό.....	9
1.1.4. Βαν Γκόγκ	10
1.1.5. Ντελακρουά	13
1.1.6. Bottitchelli	16
Κεφ. 2^ο : Κινηματογράφος	
2.1. Ευρωπαϊκός Κινηματογράφος.....	18
2.2. Αμερικάνικος Κινηματογράφος.....	21
2.2.1. Ιστορική Αναδρομή.....	23
2.2.2. Βραβεία Αμερικανικής Ακαδημίας Κινηματογράφου (Oscar).....	25
2.2.3. Πολίτικη κουζίνα	29
Κεφ.3^ο : Αρχιτεκτονική	
3.1. Μεσαίωνας.....	31
3.1.1. Πρώιμος.....	31
3.1.2. Μέσος.....	32
3.1.3. Ύστερος.....	33
3.2. Αναγέννηση	
3.2.1. Αναγεννησιακή τέχνη.....	35
3.2.2. Σημαντικοί αρχιτέκτονες.....	36
3.3. Νεοκλασικισμός	
3.3.1. Νεοκλασική αρχιτεκτονική	37
3.3.2. Σημαντικοί καλλιτέχνες.....	38
Κεφ. 4^ο : Τέχνες του δρόμου	
4.1. Χορός και μουσική του δρόμου	
4.1.1. Είδη χορού του δρόμου.....	38
4.1.2. Είδη χορού του δρόμου.....	42
4.2. Graffiti.....	43
3. Πηγές	48

Πρόλογος – Εισαγωγή

Στο 2ο τετράμηνο σχολικού έτους 2017 – 2018, το τμήμα μας ασχολήθηκε με την τέχνη. Τα κύρια θέματα της ερευνητικής μας εργασίας ήταν ο κινηματογράφος, η ζωγραφική, οι τέχνες του δρόμου και η αρχιτεκτονική. Η πρώτη ομάδα καταπιάστηκε τόσο με τον ευρωπαϊκό όσο και με τον αμερικάνικο καθώς και ιδιαίτερα με τον ελληνικό κινηματογράφο. Στην συνέχεια η δεύτερη ομάδα ασχολήθηκε με γνωστούς ζωγράφους , που έζησαν την περίοδο του 15ου έως 20ου αιώνα, όπως ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι, ο Βίνσεντ Βαν Γκογκ και άλλοι. Η τρίτη ομάδα με την σειρά της μελέτησε την μοναδική τέχνη του Γκράφιτι όπως επίσης τον χορό και την μουσική που συναντά κανείς στους δρόμους. Τέλος η τέταρτη και τελευταία ομάδα επιμελήθηκε την αρχιτεκτονική σε διάφορες ιστορικές περιόδους. Η κυριότερη αναφορά έγινε στον Μεσαίωνα, στην Αναγέννηση και στον Νεοκλασικισμό.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Κεφ. 1^ο : Εικαστικές Τέχνες

Εισαγωγή

Κατά το δεύτερο σχολικό τετράμηνο του διδακτικού έτους 2017-2018, η ομάδα μας ασχολήθηκε με το θέμα της ζωγραφικής, την περίοδο ανάμεσα στον 15ο και 19ο αιώνα. Μεγάλοι Ζωγράφοι της περιόδου αυτής αναλύονται σε αυτή την ενότητα. Ζωγράφοι όπως Botticelli , Leonardo da Vinci, Μιχαήλ Άγγελος , El Greco, Ευγένιος Ντελακρουά, Vincent Van Gogh, Pablo Picasso και Joan Miro. Η επιλογή των συγκεκριμένων ζωγράφων έγινε λόγω της φήμης που απέκτησαν κατά την διάρκεια της ζωής τους αλλά και την υστεροφημία που δέχτηκαν μετά τον θάνατο τους. Η ζωγραφική ήταν πηγή έμπνευσης για πολλούς καλλιτέχνες αλλά και τρόπος απελευθέρωσης του χαρακτήρα του κάθε ανθρώπου. Η ζωγραφική ανήκει στις καλές τέχνες και είναι η τέχνη της παραγωγής ή αναπαράστασης μίας πραγματικής φανταστικής εικόνας, μέσω προσωπικής εργασίας, με την βοήθεια φυσικών ή ηλεκτρονικών μέσων.

1.1.Ζωγράφοι

1.1.1.Ντα Βίντσι

Λεονάρντο Ντα Βίντσι , Μόνα Λίζα , 77x53 εκ.

Ο ξακουστός Leonardo da Vinci (1452-1519) γεννήθηκε σε ένα χωριό της Τοσκάνης. Μαθήτευσε στη Φλωρεντία και ήταν μαθητής του Andrea Del Verrochio (1435-1488), που ήταν ζωγράφος και γλύπτης. Στο σπουδαίο αυτό εργαστήριο έμαθε πολλά πράγματα. Μυήθηκε στα τεχνικά μυστικά του χυτηρίου και της επεξεργασίας του μετάλλου, έμαθε να προετοιμάζει προσεχτικά πίνακες και γλυπτά κάνοντας πρακτική με μοντέλα, γυμνά ή ντυμένα. Μελέτησε φυτά και ζώα τα οποία ενέταξε στα έργα του και έμαθε καλά τις αρχές της προοπτικής και της χρήσης του χρώματος. Ήταν μία μεγαλοφυΐα που η διανοητική της δύναμη έγινε

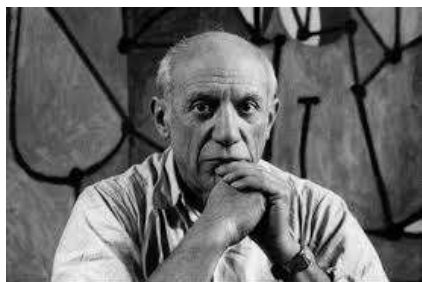
αντικείμενο θαυμασμού ανά τους αιώνες.

Ο Leonardo ήταν γνώστης της ελληνικής και λατινικής γλώσσας καθώς η ευφυΐα του και η έμφυτη περιέργεια και φιλομάθειά του τον ωθούσαν συνεχώς προς τη γνώση! Ανατέμνοντας περισσότερα από 30 πτώματα έμαθε την ανατομία του ανθρώπινου σώματος! Οι σύγχρονοι του τον θεωρούσαν άνθρωπο παράξενο και αλλόκοτο. Πολλοί ηγεμόνες και στρατηγοί εκμεταλλεύτηκαν τα ταλέντα του και χρησιμοποίησαν τις γνώσεις του για τις δικές τους επιδιώξεις. Το εύρος των γνώσεών του ήταν ασύλληπτο! Ήταν μουσικός, γιατρός, μηχανικός, αστρονόμος, φυσικός, ζωγράφος! Πέπλο μυστηρίου καλύπτει αυτόν τον μεγάλο καλλιτέχνη διότι ο Leonardo δε δημοσίευε ποτέ τα κείμενά και τις εργασίες του. Λίγοι, τον καιρό εκείνον, γνώριζαν την ύπαρξή τους. Στα κείμενα του βρίσκουμε την φράση " Ο ήλιος δεν κινείται", που σημαίνει ότι ο Leonardo είχε προβλέψει τις θεωρίες του Κοπέρνικου που, αργότερα, προκάλεσαν τη δίωξη του Γαλιλαίου.

Το δυστύχημα ήταν πως τα λίγα έργα που ο Leonardo ολοκλήρωσε στην ωριμότητα του έφτασαν ως εμάς σε πολύ κακή κατάσταση , όπως "Ο Μυστικός Δείπνος". Διαβάζουμε χαρακτηριστικά στον Gombrich: «...ποτέ άλλοτε δεν είχε μετουσιωθεί το ιερό επεισόδιο με τρόπο τόσο προσιτό και φυσικό... Ήταν σαν να είχε προστεθεί πλάι στην αίθουσα ένας άλλος χώρος, που ο Μυστικός Δείπνος πήρε μορφή απτή...». Η σύνθεση έχει την αβίαστη ισορροπία που χαρακτήριζε τη γοτθική ζωγραφική και που προσπαθούσαν να ξαναβρούν, ο καθένας με τον δικό του τρόπο , ζωγράφοι όπως ο Van de Veinter και ο Botticelli. Κάποιος μας πληροφορεί ότι έβλεπε συχνά τον Leonardo να δουλεύει τον "Μυστικό Δείπνο". «...Ανέβαινε στην σκαλωσιά και στεκόταν μπροστά στην τοιχογραφία μέρες ολόκληρες με σταυρωμένα χέρια, κοιτάζοντας με κριτικό μάτι τι είχε κάνει, πριν προσθέσει μία πινελιά...». Το αποτέλεσμα αυτής της δουλειάς είναι ο "Μυστικός Δείπνος" , ένα έργο που παραμένει ένα από τα αριστουργήματα της ανθρώπινης μεγαλοφυΐας και της παγκόσμιας τέχνης.

Ένα άλλο έργο του Leonardo το πιο ξακουστό είναι η προσωπογραφία μίας Φλωρεντινής γυναίκας που λεγόταν Λίζα, η "Μόνα Λίζα", (Μουσείο Λούβρου, Παρίσι). Το έργο απέκτησε μεγάλη φήμη και αποτυπώθηκε πολλές φορές σε εμπορικά, τουριστικά προϊόντα, για ευνόητους λόγους, δημιουργώντας μια αμφιθυμία σχετικά με τη σπουδαιότητα και τη μεγαλουργία του καλλιτέχνη.

Όπως περιγράφει ο Gombrich, «...η ζωντανία της Μόνα Λίζα είναι εντυπωσιακή! Μοιάζει πράγματι σαν να μας κοιτάζει και "να έχει την δική της γνώμη". Σαν ζωντανό

πλάσμα, φαίνεται κι αυτή ν' αλλάζει μπροστά στα μάτια μας και να μοιάζει λίγο διαφορετική οπότε την ξαναβλέπουμε. Ακόμη και σε φωτογραφίες του πίνακα έχουμε αυτή την περίεργη αίσθηση. Κάποτε η Μόνα Λίζα φαίνεται να μας κοροϊδεύει,

και κάποτε πάλι διακρίνουμε κάτι σαν θλίψη στο χαμόγελό της. Αυτός ο μεγάλος παρατηρητής της φύσης γνώριζε περισσότερο για τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούμε τα μάτια μας από οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο...».

Ο Leonardo για να πετύχει αυτό το αποτέλεσμα χρησιμοποίησε τη τεχνική σφουμάτο με μεγάλη επιτυχία. Ο πετυχημένος σχεδιασμός ενός προσώπου βασίζεται κυρίως σε δύο χαρακτηριστικά: τις γωνίες του στόματος και τις γωνίες των ματιών. Ο Leonardo άφησε σκόπιμα τα σημεία αυτά μέσα στην αοριστία μίας απαλής σκιάς... Για αυτό όταν μας κοιτάει η Μόνα Λίζα, δεν είμαστε ποτέ σίγουροι για την διάθεση της. Ο Leonardo, επαλήθευε τα όνειρα και τους φόβους των πρώτων εικονοπλαστών. Ήξερε το μυστικό που έδινε ζωή σε όσα χρώματα άπλωνε ο μαγικός χαρακτήρας του. Για αυτόν τον λόγο τα έργα του είναι αριστουργηματικά

1.1.2.Πικάσο

Ο γνωστός σε όλους μας Πάμπλο Πικάσο, γεννήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1881, στη Μάλαγα της Ισπανίας. Ο πατέρας του, Χοσέ Ρούιθ Μπλάσκο, ήταν καθηγητής σχεδίου από τον οποίο επηρεάστηκε κεντρίζοντας του το ενδιαφέρον για το πινέλο. Το 1891 εκείνος και η οικογένειά του εγκαταστάθηκαν στην Κορούνια, όπου εκείνη την περίοδο άρχισε να πηγαίνει στην Σχολή Καλών Τεχνών. Από πολύ νωρίς εμφάνισε ένα ξεχωριστό ταλέντο. Το έτος 1895 ξαναγυρνάει στην Βαρκελώνη μαζί με την οικογένειά του. Παράλληλα, συνεχίζει τις σπουδές του και αριστεύει στις εξετάσεις της Σχολής Καλών Τεχνών. Το 1897, πλησιάζει τους πρωτοποριακούς κύκλους της Βαρκελώνης, αφού έχει κατακτήσει μια αξιόλογη και σταθερή τεχνική. Ύμμετέχει ενεργητικά στις φλογερές συζητήσεις που γίνονται συνήθως στα καμπαρέ, με την σαγηνευτική τους ατμόσφαιρα, και συγχρόνως συνεργάζεται σε

πολλά περιοδικά, που είναι το ένα πιο εφήμερο από το άλλο. Η επαφή του με αυτόν τον κύκλο επέδρασε βαθιά στη διαμόρφωση του.”

Στα χρόνια του πολέμου, επικρατούν τα συναισθήματα της μοναξιάς και της πικρίας για τον Πικάσο, λόγω της απουσίας των φίλων του, για την συνεισφορά τους στο μέτωπο. Αυτό όμως που είναι χειρότερο για εκείνον είναι η απώλεια της στενής του φίλης Εύας, η ποία ήταν πολύ σημαντική για εκείνον. Κατοικεί στο Μονρούζ, ενώ την άνοιξη του 1917 κάνει ένα σύντομο ταξίδι ως την Ιταλία, το οποίο επηρεάζει την τέχνη του.

Κάποιοι από τους πίνακες του Πικάσο :

ΓΚΟΥΕΡΝΙΚΑ.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΥΤΗ

1.1.3.Μιρό

Ο Joan Miro γεννήθηκε στο Pasahe del Credino το 1893, στην κάρδια της παλαιάς Βαρκελώνης. Γράφτηκε στο σχολείο εφτά χρονών και ταυτόχρονα άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα σχεδίου. Το πρώτο του σκίτσο το δημιούργησε το 1901 και δείχνει πιθανότατα μία έμφυτη ικανότητα για το σχέδιο παρά μία φαντασία. Το 1907

παρακολούθησε μαθήματα στην Σχολή Καλών Τεχνών, με καθηγητές τον Μοντέσυτο Ουρλέχ και τον Χοσέ Πάσκο.

Το 1911 καταφεύγει στην Ταρραγκόνα λόγω μιας ασθένειας, για να αναρρώσει. Γύρισε στη Βαρκελώνη το 1912 με την απόφαση να γίνει καλλιτέχνης και γράφτηκε στη σχολή του Φρανθίσκο Γκαλί όπου σημείωσε μεγάλη επιτυχία μέσα σε μικρό χρονικό

διάστημα. Το 1916 παρακολούθησε για πρώτη φορά μια σπουδαία έκθεση γαλλικής ζωγραφικής που είχε διοργανώσει ο Βολλάρ στη Βαρκελώνη.

Ο ζωγράφος επηρεάστηκε από το Σουρεαλισμό της εποχής του ο οποίος χαρακτηρίζεται από σημεία και σύμβολα, μεταφορικά φωτισμένα και φορτισμένα που

αναδύονται από τα βάθη του υποσυνειδήτου. Οι πίνακές του χαρακτηρίζονται από παραμορφωμένες φιγούρες ζώων και οργανικές φόρμες καθώς επίσης και από παράξενες γεωμετρικές κατασκευές. Πειραματίστηκε κυρίως με γκάμα έντονων χρωμάτων με έμφαση στο μπλε, κόκκινο, κίτρινο, πράσινο και μαύρο. Στα επόμενα χρόνια πειραματίστηκε με άλλα υλικά και φιλοτέχνησε λιθογραφίες, οξυγραφίες, κολάζ, γλυπτά, τοιχογραφίες, κεραμικά κι υφάσματα.

Οι γαλλικές επιδράσεις επάνω του αυξήθηκαν όταν ανακάλυψε τα γαλλικά πρωτοποριακά περιοδικά και την ποίηση του Απολλιναιρ και του Ρεβεντύ. Έκανε τη πρώτη του έκθεση το 1918 στη γκαλερί Ντάλμαου της Βαρκελώνης. Τα έργα που παρουσίασε απεικόνιζαν κυρίως τοπία αξιοσημείωτα για τη προσεκτική απόδοση των λεπτομερειών που χαρακτηρίζει ολόκληρη τη περίοδο του Μιρό.

Το 1932, ασχολήθηκε για πρώτη φορά με τη σκηνογραφία και σχεδίασε τα κουστούμια για τα ρωσικά μπαλέτα Ντιαγκίλεφ. Το μουσείο μοντέρνας τέχνης Νέας Υόρκης, διοργανώνει αναδρομική του έκθεσή. Το 1983, ανήμερα των Χριστουγέννων, απεβίωσε στο ατελιέ του στην Πάλμα της Μαγιόρκα, σε ηλικία 90 ετών.

1.1.4. Van Gogh

Η ζωγραφική σταδιοδρομία του Βίνσεντ Βαν Γκογκ (1853-1890) κράτησε ουσιαστικά μόνο δέκα χρόνια, από το 1880 μέχρι το 1890, αλλά υπήρξε εξαιρετικά έντονη. Αν και μόχθησε μα γίνει λαϊκός κήρυκας δεν έπαψε στιγμή να ενδιαφέρεται σοβαρά για το σχέδιο.

Εργάζεται αρχικά ως υπάλληλος σε υποκαταστήματα μιας γαλλικής γκαλερί, αλλά το 1876 παραιτείται και ψάχνει θέση λαϊκού κήρυκα. Βρίσκει τέτοια θέση στο Βέλγιο, όπου συντρέχει τους απόρους και τους αρρώστους και ζει

όπως αυτοί στη μεγάλη φτώχεια. Κατά την περίοδο αυτή συνεχίζει να κάνει σχέδια με πρότυπα του τους αγρότες και τους εργάτες στους οποίους απευθύνει το κήρυγμα του. Το 1880 ο Βαν Γκογκ αποφασίζει να αφοσιωθεί αποκλειστικά στη ζωγραφική, υπολογίζοντας στην ηθική και οικονομική υποστήριξη του αδελφού του Τεό. Η στράτευση του στο πλευρό των αποκλήρων αποτυπώνεται και στην καλλιτεχνική του δραστηριότητα. Το 1882, στη Χάγη, στο εργαστήρι του ζωγράφου Μοβ, σχεδιάζει σειρά από σχέδια με θέματα εμπνευσμένα από τους ψαράδες, τους αγρότες και τους οικοτρόφους των γηροκομείων της πόλης. Μερικά από τα σχέδια αυτά, όπως 'Ο σπορέας', είναι σαφώς εμπνευσμένα από τον ζωγράφο Ζαν Φρανσουά Μιλέ, ο οποίος θα παραμείνει ένα σημαντικό σημείο αναφοράς γι' αυτόν. Μετά από ένα σύντομο πέρασμα από τη Σχολή Καλών Τεχνών στις Βρυξέλλες, πηγαίνει το 1886 στο Παρίσι. Εκεί, ανάμεσα στις πολιτικές και καλλιτεχνικές αναζητήσεις της εποχής – νατουραλισμός στη λογοτεχνία, ιμπρεσιονισμός και ντιβιζιονισμός -. Ο Βαν Γκογκ βρίσκει πρόσφατο έδαφος για τη μοναδική τέχνη του. Στη συνέχεια στήνει το εργαστήρι του. Από την περίοδο αυτή χρονολογείται μια σειρά από πίνακες και σχέδια με θέμα τους υφαντές.

Η επιμονή του καλλιτέχνη να αναπαριστά μια απλή και ταπεινή ζωή δεν σχετίζεται με κάποιας μορφής πολιτική ή ιδεολογική στράτευση. Υπαγορεύεται ουσιαστικά από μια πνευματική επιλογή, σύμφωνα με την όποια η δουλειά και η θυσία αποτελούν μέσο εξευγενισμού και πλουτισμού της ψυχής.' (Γκαλερί Τσέπης – Vincent Van Gogh, εκδ.: Toubi's, σελ.2-3).

Ο Βαν Γκογκ είναι οραματιστής: κατέχεται από την ανησυχία να εισδύσει στο λαβύρινθο της ψυχής του και να φτάσει το απόλυτο, πέρα από τη φαινομενική ρευστότητα του κόσμου και των πραγμάτων. Παρ' όλα αυτά η φαντασία του δε λειτούργει ποτέ με αφηρημένο τρόπο, αλλά γεννιέται από την πραγματικότητα και ασκείται πάνω στην πραγματικότητα. Αισθάνεται να τον τραβά η πραγματικότητα, η γνώση τόσο του κακού που τον περιβάλλει όσο και του εσωτερικού του κόσμου, Εάν καθένα από τα έργα του αγγίζει την ψυχή μας, είναι γιατί, ενώ δε δίνουν την εντύπωση ήττας χωρίς ελπίδα ή μεταφυσικής κατάρας, μας μεταδίδουν μια πυρετική ένταση, δείγμα του αγώνα του κατά της απογνώσεως, Τα έργα του φανερόνουν προσκόλληση στο ρεαλισμό της Ολλανδικής Σχολής και έντονο ενδιαφέρον για την αντίθεση των φωτοσκιάσεων και την πυκνότητα της ύλης. Του λείπει ακόμα η

μαεστρία στην τεχνική, ενώ οι ακουαρέλες του είναι πιο αυθόρμητες, πιο τολμηρές. Είναι ικανός να διαρθρώσει πολύπλοκες συνθέσεις στο χώρο σε σύνθετα τοπία. Στο σχέδιο μεταφέρει λαϊκά θέματα, συμβολικά μοτίβα από τη σύγχρονη του αγγλική χαρακτηριστική. Κάθε φορά που άλλαζε τόπο διαμονής, η αλλαγή επηρέαζε και την τέχνη του. Ένα καινούργιο περιβάλλον, μια άλλη ατμόσφαιρα του υπαγορεύεται να μετριάσει το χρώμα του. Ο χαρακτήρας όμως των προσώπων του άλλαζε τόσο λίγο όσο και ο δικός του.

Το 1887 ο Βαν Γκογκ, συνεπαρμένος από το πάθος του για τη γαπωνέζικη στάμπα, πλησιάζει περισσότερο τη μέθοδο της αναλύσεως. Αισθάνεται ότι το χρώμα σε μικρές πινελιές συντελεί στον τονισμό της φωτεινότητας του πινάκα. Ο Βαν Γκογκ αποκτά πρωτότυπη γλωσσά με κύριο μέσο της την πινελιά, που σχεδιάζει και οργανώνει την εικόνα με τόλμη και ευκολία, πλάθοντας μορφές και χώρους μ' ένα παλμό σχεδόν ιλιγγιώδη.

Το Μάιο του 1890 αποφασίζει να μεταφερθεί στο Ωβέρ-συρ-Ουάζ, όπου ο γιατρός Γκασέ αναλαμβάνει να τον φροντίσει. Μακριά από το παραισθησιακό περιβάλλον του άσυλου ο ζωγράφος περνάει μια αρκετά ευτυχισμένη εποχή, που αντανakλά το έργο του. Διακρίνει κανείς σε αυτό μια μακαριότητα,, μια συμπάθεια για τον κόσμο, αλλά η ηρεμία αυτή είναι απατηλή και διακόπτεται συχνά από βίαια

Το χωράφι με τα κοράκια

ξεσπάσματα, όπου νιώθει κανείς να εκδηλώνεται μια υπερένταση στα όρια της νευρικής κρίσεως. Μια ηλιόλουστη Κυριακή του Ιουλίου, την αποχή που το σιτάρι ωριμάζει κάτω από έναν ουρανό πιο γαλάζιο παρά ποτέ και τα μαύρα κοράκια πετάνε φοβισμένα – σύμφωνα μ' έναν πινάκα που ζωγράφισε αυτόν τον μήνα, ο οποίος ήταν και ο τελευταίος του- ο Βαν Γκογκ τερματίζει την ζωή του με ένα περίστροφο.

Αυτός είναι ο τραγικός επίλογος της σύντομης ύπαρξης του που φλογιζόταν από υπερβολικά ή ευγενικά πάθη. Αυτή είναι και η στιγμή που το έργο του αρχίζει να γίνεται παγκόσμια γνωστό. Μετά απ' αυτόν άλλοι ζωγράφοι ακολουθούν τα ίχνη του. Οι μεγάλοι καλλιτέχνες της εποχής μας επιστρέφουν πάντοτε στη ζωγραφική του Βαν Γκογκ γιατί τη θεωρούν σαν ασύγκριτο παράδειγμα ενός ανθρώπινου και καλλιτεχνικού αγώνα βιωμένου με τη δύναμη της απογνώσεως." (Τα αριστουργήματα της Τέχνης.(1994). 'Οι Μεγάλοι Ζωγράφοι' (από τον 19ο αιώνα στον 20ο), Αθήνα : εκδ. MELLISA FABBRI MILANO.)

1.1.5.Ντελακρουά

Ο Ευγένιος Ντελακρουά γεννήθηκε στις 26 Απριλίου 1798 στην Γαλλία. Ένας από τους μεγαλύτερους ρομαντικούς ζωγράφους του 19ου αιώνα, ο Ντελακρουά είναι αναμφισβήτητα ένας από τους πιο σπουδαίους της «μεγάλης οικογένειας».

«Μια μεγαλοφυΐα άρρωστη από μεγαλοφυΐα». (Σαρλ Μπωντελαίρ)

Με βάση άλλους καλλιτέχνες ήταν τόσο ελκυστικός, που κανένας δεν μπορούσε να γίνει σαν αυτόν. «Ήξερε να γλυκαίνει την άγρια έκφραση του μ' ένα χαμόγελο γεμάτο ευγένεια...», αναφέρει ο δημιουργός ενός πορτραίτου του ζωγράφου, Θεόφιλος Γκοτιέ.

Μία απορία που μας στιγματίζει είναι, γιατί τα μάτια του κοινού ερεθίζονται τόσο από τους πίνακές του;

Από τις πρώτες του κιόλας εμφανίσεις στον εικαστικό χώρο, αλλάζει τα δεδομένα εκείνης της εποχής και αναστατώνει κάθε οπτική συνήθεια. Χρησιμοποιεί έντονα και παλλόμενα χρώματα κάνοντας τις συνήθειές του πιο δυναμικές. Παράλληλα, προσπαθεί να κάνει το σχέδιο να ακολουθήσει το ρευστό ρυθμό της μορφής, που κυρίως υποβάλλεται αντί να προσδιορίζεται. «Δεν είναι επαναστάτης, ούτε μπορούσε να είναι με τη μόρφωση και την αγωγή του: είναι ανανεωτής. Δέχεται τους κανόνες του πολιτισμικού παιχνιδιού της εποχής του, αλλά κερδίζει την

πατρίδα. Ακριβώς γι' αυτό η ζωγραφική του προκαλεί τόσο θόρυβο και τόσο φλογέρες διαμάχες.» (Τα αριστουργήματα της Τέχνης.(1994). «Οι Μεγάλοι Ζωγράφοι» (από τον 19ο αιώνα στον 20ο), Αθήνα : εκδ. MELLISA FABBRI MILANO.)

Τοποθετείται στην «μεγάλη οικογένεια» των ζωγράφων, λόγω της σαφούς προτίμησης για την ιστορική ζωγραφική και λόγω της ύπαρξης δύναμης και ηθικής πληρότητας στις συνθέσεις του. «Μέσα στη ζωγραφική του δημιουργείται μια μυστηριώδης γέφυρα ανάμεσα στην ψυχή των προσώπων και του θεατή. Μέσα στην πινελιά του υπάρχει ένα νευρικό ρίγος που πάλλεται από συναίσθημα και οι πίνακες του δεν περιορίζονται ποτέ σε μιαν απλή και μόνο εικονογράφηση ιστορικών και λογοτεχνικών γεγονότων ή θεμάτων τολμηρών κι ασυνήθιστων», σύμφωνα με τους ειδικούς. «Τελευταίος από την μεγάλη οικογένεια» όπως αναφέρει πολύ σωστά ο Σιλβέστρ. Εμείς όμως προσθέτουμε ότι είναι και ο πρώτος της νέας, σύγχρονης οικογένειας.

Παρόλο που δείχνει ενδιαφέρον για το μετρημένο νεοκλασικό, ποθεί τις δραματικές πράξεις. Παράλληλα επηρεάζεται από την αγγλική λογοτεχνία, και κυρίως από τον Βύρωνα, από τον οποίο εμπνέεται και ένα από τα σημαντικότερα έργα της καλλιτεχνικής του σταδιοδρομίας, το θάνατο του Σαρδανάπαλου του 1827. `` Έρχεται σαν κατάληξη σε μια περίοδο όπου οι έρευνες του για τις εκφραστικές δυνατότητες του χρώματος φτάνουν στα πιο υψηλά και πολύτιμα αποτελέσματα, στα όρια της εκλεπτύνσεως και της λειτουργιάς``. (Τα αριστουργήματα της Τέχνης.(1994). ``Οι Μεγάλοι Ζωγράφοι`` (από τον 19ο αιώνα στον 20ο), Αθήνα : εκδ. MELLISA FABBRI MILANO.)

Ο Φιλελληνισμός κι ο Ευγένιος Ντελακρουά

Ο Ελληνικός απελευθερωτικός αγώνας από την αρχή του κιόλας απέκτησε πολλούς οπαδούς και ζωνρές συμπάθειες στη Δυτική Ευρώπη ανάμεσα στους διανοούμενους, στη νεολαία, και σύντομα και στις παλαιότερες μάζες, στην καινούργια τότε αστική τάξη. Τα αισθήματα και οι δραστηριότητες ποικίλλουν σε ένταση και εκδηλώσεις – ενδιαφέρον, θαυμασμός, συμπάρασταση, οργανώσεις, ομιλίες, εισφορές- και φτάνουν ως το φόρο του αίματος στην Ελλάδα και στην ιδέα της Ελευθερίας.

Ο Ευγένιος Ντελακρουά ήταν 23 χρονών το 1821, όταν οι Έλληνες άρχισαν τον τραχύ αγώνα τους. Η ελληνική υπόθεση τον κέρδισε από την πρώτη στιγμή και δεν έπαυε να τον απασχολεί ως το τέλος της ζωής του. Πρώτος και μεγάλος καρπός του ενθουσιασμού του ήταν η Σφαγή της Χίου (1824), έργο που το δούλεψε πολλούς μήνες σ' ένα στούντιο που το νοίκιασε ειδικά για τον σκοπό αυτό. Η Σφαγή της Χίου

παρουσιάστηκε στο Σαλόν του 1824 και χάρισε στον Ντελακρουά το Χρυσό Μετάλλιο Δευτέρας Τάξεως.

Ο πίνακας αυτός, επαναστατικός από άποψη ζωγραφικής, προκάλεσε σκάνδαλο και σημείωσε την ανοιχτή ρήξη ανάμεσα στον Κλασικισμό και στον Ρομαντισμό. Συνταρακτικός από άποψη θέματος, εξέφρασε την αγανάκτηση της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης για την τουρκική θηριωδία στην ξεσηκωμένη

Ελλάδα. Η δραματική του ένταση, η συναισθηματική του γνησιότητα, τον έκαναν να λειτουργεί σαν φορέας μιας ιδέας πολιτικής και κοινωνικής με την εντελώς σύγχρονη έννοια των όρων δημοσιότητα, προβολή, προπαγάνδα, και μάλιστα με εξαιρετική επιτυχία. Κοντολογίς η Σφαγή της Χίου άφησε εποχή.

Ακολούθησαν με ελληνικό θέμα, οι πίνακες:

Η Ελλάδα στο Μεσολόγγι (1826-1827), η Μονομαχία Γκισούρ και Πασά (1835), Ο Μάρκος Μπότσαρης αιφνιδιάζει το στρατόπεδο των Τούρκων (1862) κ.α. Τα έργα του αυτά του νεοελληνικού κύκλου, χωρίς να φτάνουν όλα το επίπεδο της Σφαγής της Χίου, μιλούν εύγλωττα για τον αγώνα και τα πάθη των Ελλήνων. Το ορμητικό, βίαιο ύφος του Ντελακρουά, το πάθος και η ποιητική του ταίριαζαν απόλυτα στο θέμα, καθώς και στην ανησυχία των Ευρωπαίων για τα όσα συνέβαιναν στην Ελλάδα. Ο Ντελακρουά υλοποίησε την ανησυχία αυτή σε έργα τέχνης, αφυπνίζοντας συνειδήσεις και ενεργοποιώντας ανθρώπους. Η πρόσφορα του στον ελληνικό αγώνα απ' αυτή την άποψη στάθηκε ανυπολόγιστη. Μετά τον Μπάιρον οι Έλληνες απέκτησαν άλλον ένα μεγαλοφυή συνήγορο. "(Τα αριστουργήματα της Τέχνης,(1994). "Οι Μεγάλοι Ζωγράφοι" (από τον 19ο αιώνα στον 20ο), Αθήνα : εκδ. MELLISA FABBRI MILANO.)

1.1.6. Bottitchelli

Ο Σάντρο Μποτιτσέλλι (ή αλλιώς Αλεσσάντρο ντι Μαριάνο Φιλίπεπι) αποτέλεσε έναν από τους πιο γνωστούς, του πιο φημισμένους και τους πιο επιτυχημένους καλλιτέχνες της αναγέννησης. Η φήμη του άρχισε να εξαπλώνεται στις αρχές του 16ου αιώνα όταν οι φιλοσοφικές του ιδέες, οι οποίες διαπερνούσαν τους πίνακές του, άρχισαν να εκτοπίζονται. Οι περισσότερες πληροφορίες για τον καλλιτέχνη προέρχονται από το βιογραφικό σημείωμα του Τζόρτζιο Βαζάρι αλλά και από επίσημα έγγραφα εκείνης της εποχής. Γεννήθηκε στη Φλωρεντία, το 1445, και ήταν το τελευταίο παιδί του Μαριάνο ντι Βάνι και της Σμεράλντα. Σε μικρή ηλικία άρχισε να εργάζεται ως χρυσοτέχνης (αξιοσέβαστο επάγγελμα της εποχής). Στα δεκαοκτώ του αποφάσισε να εγκαταλείψει τη χρυσοτεχνία και επικεντρώθηκε στη ζωγραφική.

Μαθήτευσε κοντά σε έναν από τους πιο διάσημους ζωγράφους της εποχής, τον Φρα Φιλίππο Λίππι. Βρέθηκε στο εργαστήριό του, στο Πράτο, από το 1461 ή 1462 έως το 1467. Ο πρώτος πίνακας που φιλοτέχνησε ‘*μια Προσκύνηση των Μάγων*’ (1465-67). Ολοκλήρωσε τις σπουδές με τον Λίππι και γύρισε στη Φλωρεντία φτιάχνοντας εκεί το δικό του εργαστήριο. Δέχτηκε επιρροή από τον Βερρόκιο και τον ντα Βίντσι και το 1470 δέχτηκε μια μεγάλη παραγγελία από πίνακες, που απεικόνιζαν τις επτά βασικές αρετές. Αλλά επέλεξε να φιλοτεχνήσει μόνο τη Δύναμη. Το 1474, ανέλαβε, μαζί με άλλους ζωγράφους, τη διακόσμηση του Καθεδρικού ναού της πόλης ζωγραφίζοντας ‘*την Ανάλυση της Παναγίας*’, το οποίο δεν ολοκληρώθηκε. Το 1470, φιλοτέχνησε πάρα πολλές προσωπογραφίες και η φήμη του επεκτάθηκε.

Το 1480, αναλαμβάνει να ζωγραφίσει μια νωπογραφία με θέμα ‘*εκκλησία των Αγίων Πάντων*’ επηρεασμένος από το όραμα του Αγίου Αυγουστίνου. Το 1481, φτάνει στη Ρώμη για να διακοσμήσει του τοίχους της ‘*Καπέλα Σιξτίνα*’. Την άνοιξη του 1482, επιστρέφει στη Φλωρεντία και ολοκληρώνει πολλά αλληγορικά έργα (*La Primavera*). Στο πίνακα αυτό πρωταγωνιστεί η θεά Αφροδίτη περικυκλωμένη από τις τρεις Χάριτες που εκτελούν κυκλικό χορό.

Το 1482, φιλοτεχνεί σκηνές και συγκεκριμένα τέσσερις βασισμένες στο Δεκαήμερο του Βοκάκιου. Οι πίνακες αυτοί ήταν γαμήλιο δώρο για τον γιό ενός εμπόρου της Φλωρεντίας και είχαν θέμα μια ιπποτική ιστορία αγάπης. Το 1480, τελειοποιεί ‘*την*

Γέννηση της Αφροδίτης', είχε ως πηγή τον Όμηρο και απεικονίζει τη στιγμή που Αφροδίτη φτάνει στο νησί των Κηθύρων. Ο ζωγράφος αποτυπώνει την Αφροδίτη

σύμφωνα με τις κλασικές αναλογίες των αγαλμάτων, ενώ για τη στάση της ακολούθησε το πρότυπο της Αιδήμονος Αφροδίτης (Venus Pudica). Σημαντικό έργο του επίσης ήταν 'η Μυστική Γέννηση' (1500). Είναι ο μοναδικός πίνακας που φέρει την υπογραφή του Μποττιτσέλλι καθώς και την ημερομηνίας ολοκλήρωσής του.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του υιοθετεί ύφος απέριττο και απαλλαγμένο από έντονα διακοσμητικά στοιχεία. Τα πέντε τελευταία χρόνια χάνει κάθε επαφή με τη ζωγραφική και στις 17 Μαΐου του 1510 απεβίωσε.

Κεφ. 2ο : Κινηματογράφος

2.1. Ευρωπαϊκός Κινηματογράφος

Αγγλία: Αρχικά στην Αγγλία ο κινηματογράφος δεν ήταν πολύ διαδεδομένος. Αυτό άλλωστε φαίνεται από το γεγονός ότι από το 1918 έως το 1927 το ποσοστό που δημιουργήθηκε εντός της χώρας ήταν μικρό. Ήταν κυρίως ταινίες σχετικές με τον πόλεμο αλλά και διασκευές μυθιστορημάτων. Τα πράγματα αλλάζουν όταν τη δεκαετία του '30 εμφανίζεται στην Αγγλία ο Βρετανός κινηματογραφιστής Χίτσκοκ που συνέδεσε το όνομα του με τεράστιες επιτυχίες όπως το Murder. Εξέλιξη στον αγγλικό κινηματογράφο είχαμε από το 1955 έως το 1965 όπου παρά τις οπισθοδρομικές ιδέες, χαράσσει τα πρώτα του βήματα το λεγόμενο ως "free cinema" με κύριους υποστηρικτές τον Κάρελ Ράιζ και τον Λίντσεϊ Άντερσον.

Γαλλία: Με τον κινηματογράφο ασχολήθηκαν τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα της γαλλικής κοινωνίας . Έτσι ιδρύονται οι πρώτες κινηματογραφικές λέσχες όπου μέλη τους ήταν οι πλούσιοι κάτοικοι του Παρισιού. Το ίδιο το Παρίσι για πολλούς θεωρήθηκε εκείνη την περίοδο η αδιαμφισβήτητη έδρα του σινεμά. Οι ταινίες της εποχής εκείνης ,δηλαδή της δεκαετίας 1918-1928, δεν ασχολούνται με κοινωνικά και ιστορικά θέματα. Η μεταπολεμική Γαλλία παρόλες τις απώλειες ανέπτυξε ισχυρή οικονομία και έτσι ο κινηματογράφος απέκτησε μεγάλες συμπαραγωγές λόγω της στήριξης που έλαβε από την κυβέρνηση αλλά και εξαιτίας της προώθησης ταινιών στο εξωτερικό. Παρόλα αυτά οι γαλλικές ταινίες δεν προέβαλλαν τις νέες ιδέες της εποχής και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να υπάρξει σημαντική πρόοδος μέχρι τα μέσα του 1950. Την ίδια εποχή αναπτύσσεται και το ντοκιμαντέρ με σημαντικότερο αντιπρόσωπό του τον Ζορζ Φρανσί. Επίσης γεννιέται ο σπουδαιότερος κωμικός του βωβού κινηματογράφου εκείνης της εποχής, ο Ζακ Τατί. Από τα μέσα της δεκαετίας του '50 μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '60 η Γαλλία διανύει τη χρυσή δεκαετία του κινηματογράφου της καθώς μετατρέπεται στην κοιτίδα της κινηματογραφικής αλλαγής. Εκείνη την περίοδο οι σκηνοθέτες της Γαλλίας χωρίζονται σε δύο κατηγορίες εκ των οποίων οι σημαντικότεροι είναι ο Ερίκ Ρόμερ, ο Φρανσουά Τριφό (με ταινία σύμβολο στην ιστορία του γαλλικού κινηματογράφου, το Jules and Jim) και ο Ζαν-Λικ Γκοντάρ. Πρώτη φορά στην

ιστορία αναπτύσσεται η ιδεολογία ότι η ταινία είναι "γραφή" ενώ ο σκηνοθέτης χαρακτηρίζεται "δημιουργός". Διαχωρίζοντας τη θέση του από το θέατρο, ο κινηματογράφος αποκτά το δικό του τρόπο έκφρασης. Τέλος ο Μαρκέρ με τη πρωτοποριακή του ιδέα των ακίνητων φωτογραφιών και η Βαρντά με την ανατρεπτική της αντίληψη περί προτύπων των δύο φύλων θέτουν νέες βάσεις στην ιδεολογία του κινηματογράφου.

Γερμανία: Από το 1918 έως το 1927 η Γερμανία πλήττεται από πολλά προβλήματα. Το τέλος του Α Παγκοσμίου Πολέμου την έχει βρει με κλειστά σύνορα και αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίο οι άνθρωποι είχαν την ανάγκη να διασκεδάσουν. Έτσι αναπτύσσεται η βιομηχανία της ελαφριάς κωμωδίας. Με σημαντικότερο πρεσβευτή τον Έρνστ Λιούμπιτς. Η UFA ιδρύεται εκείνη την περίοδο, δίνοντας το προνόμιο στη Γερμανία να δημιουργεί ταινίες οι οποίες διανέμονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Όχι μόνο αυτό, αλλά και συντελεί στην πρόοδο του σινεμά κατά την περίοδο του Β Παγκοσμίου Πολέμου, όχι μόνο σε ευρωπαϊκό αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο. Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφέρουμε το γεγονός ότι αυτή η κινηματογραφική εταιρεία βρίσκεται ακόμα σε ισχύ. Παρόλα τα προβλήματα η περίοδος αυτή θεωρείται αρκετά ελκυστική για τους λάτρεις του κινηματογράφου καθώς τα έντονα στοιχεία της συνθέτουν ένα πολύχρωμο ψηφιδωτό που απογειώνει την έβδομη τέχνη. Την επόμενη διετία ολόκληρη η γερμανική βιομηχανία του κινηματογράφου μονοπωλεί την αγορά ταινιών οι οποίες δεν είναι αμιγώς ιστορικές και άλλες οι οποίες χαρακτηρίζονται ως οπερέτες.

Σκανδιναβία: Στα πρώτα του βήματα ο σκανδιναβικός κινηματογράφος δε γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη καθώς οι ταλαντούχοι αντιπρόσωποι του λόγω των προσωπικών τους φιλοδοξιών προτίμησαν να εργασθούν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες όπου ο κινηματογράφος είχε γνωρίσει ήδη σημαντική πρόοδο. Από τις σκανδιναβικές χώρες ο κινηματογράφος αναπτύσσεται περισσότερο στη Δανία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της πρώιμης δανικής βιομηχανίας του κινηματογράφου είναι η ταινία *Haخان: Η Μαγεία Μέσα από τους Αιώνες* η οποία ανήκει στον βωβό κινηματογράφο. Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να δοθεί στον Δανό σκηνοθέτη Κάρλ Ντράγιερ, ο οποίος με την ταινία του *Ζαν Ντ' Αρκ* έθεσε τις βάσεις για τον ομιλόντα κινηματογράφο. "Σημαντικά ονόματα του σύγχρονου δανικού κινηματογράφου είναι ο Νίκολας Βίντινγκ Ρεφν [*Drive* (2011), *The Neon Demon* (2016)] , ο Κρίστοφερ Μπόε

[Ερωτική Αναπαράσταση (2003), Όλα θα πάνε καλά (2010) και η Σούζαν Μπίερ [Η Φρόντ μετακομίζει (1991), Οικογενειακές υποθέσεις (1994), Ο ένας και μοναδικός (1999), Μια φορά στη ζωή μας (2000), Ουκ επιθυμήσεις τη γυναίκα του πλησίον σου/ Brothers (2004), Μετά το γάμο (2006), Όσα χάσαμε στις φλόγες (2007), Ίσως Αύριο! (2010), Έρωτας είναι...(2012), Serena (2014).]" Μπορεί οι σκανδιναβικές χώρες να διαθέτουν διαφορετικό τρόπο απεικόνισης της πραγματικότητας, ωστόσο κινούνται γενικά γύρω από ένα κοινό άξονα: τον κινηματογράφο χωρίς όρια και κοινωνικά στερεότυπα

2.2. Αμερικάνικος Κινηματογράφος

Γενικά ο κινηματογράφος ή αλλιώς σινεμά αποτελεί την *έβδομη τέχνη*. Αρχικά εμφανίστηκε περισσότερο ως μια νέα τεχνική καταγραφής της κίνησης και οπτικοποίησής της. Ενώ είναι πολλές οι χώρες παγκοσμίως που έχουν συμβάλει στη δημιουργία και την ανάπτυξη του κινηματογράφου εντούτοις η Αμερική είναι μία από αυτές που η εν λόγω βιομηχανία του θεάματος έχει απλωθεί σε παγκόσμιο επίπεδο δημιουργώντας μάλιστα και ιδιαίτερη ιστορία.

Ο κινηματογράφος των Ηνωμένων Πολιτειών, που συχνά αναφέρεται γενικά ως Χόλιγουντ (Hollywood) από την ομώνυμη πόλη του Los Angeles της Καλιφόρνια, η οποία αποτελούσε το ιστορικό κέντρο πολλών κινηματογραφικών στούντιο, είχε μια βαθιά επίδραση του κινηματογράφου σε όλο τον κόσμο από τις αρχές του 20ου αιώνα. Ο λόγος ήταν ο καλός καιρός, καθώς εμπιστευόντουσαν πιο

πολύ το φως του ηλίου για τον φωτισμό και όχι τις πρώτες λάμπες. Επίσης και οι αρκετοί ανοικτοί χώροι που υπήρχαν στην περιοχή. Στα πρώτα βήματα του Αμερικανικού Κινηματογράφου εκτός από την λαμπερή αυτή πόλη ή αλλιώς πόλη της εικόνας όπως χαρακτηρίζεται, έγινε προσπάθεια να γυριστούν ταινίες και σε άλλες, όπως για παράδειγμα στη Φλόριντα, όμως εξαιτίας ενός τυφώνα το έτος 1928, δεν κατέστη δυνατό. Τα τελευταία χρόνια υπάρχουν σημαντικά κέντρα παραγωγής ταινιών όπως στο Σικάγο, τη Φλόριντα, το Τέξας, την Κούβα και τη Νέα Υόρκη.

Το έτος 1911 δημιουργήθηκε το πρώτο στούντιο στο Χόλυγουντ με την ονομασία *Nestor Studios*. Ιστορικό σταθμό για τον εν λόγω κινηματογράφο αποτελεί το όνομα του σκηνοθέτη D. W. Griffith, ο οποίος γύρισε την πρώτη ταινία που γυρίστηκε στο Χόλυγουντ. Στη συνέχεια μετά από δύο περίπου χρόνια ο ίδιος σκηνοθέτης κατάφερε να γυρίσει και άλλες ταινίες με αποτέλεσμα να τον μιμηθούν κάποιοι παραγωγοί αφού προηγουμένα μελέτησαν τις εμπειρίες του "πρόδρομου" σκηνοθέτη. Με τον τρόπο αυτό εκείνη τη χρονική περίοδο γεννήθηκε η Βιομηχανία ταινιών.

Το σύγχρονο Χόλυγουντ ξεκίνησε την δεκαετία του 50 με τη δημιουργία τόσο κτιριακών εγκαταστάσεων όπως γραφείων και χώρων ηχογράφησης όσο και καναλιών όπως KTLA-TV και το CBS. Αξίζει να σημειωθεί ότι το έτος 1956 κατασκευάστηκε το κτίριο της εταιρίας Capitol Records που έκανε ηχογραφήσεις, ενώ η πασίγνωστη λεωφόρος των αστεριών με την επωνυμία Walk of Fame δημιουργήθηκε το 1958 με την τοποθέτηση του πρώτου αστεριού δύο χρόνια αργότερα.

2.2.1.Ιστορική Αναδρομή

Η ιστορία του Αμερικανικού Κινηματογράφου χωρίζεται σε τέσσερις κύριες περιόδους:

A) Την εποχή του βωβού κινηματογράφου.

Πρόκειται για τις ταινίες που δεν είχαν συγχρονισμένο ηχογραφημένο ήχο και ηχητικούς διαλόγους. Αυτοί γίνονταν με παντομίμα και κάρτες τίτλων - διαλόγων. Στην αρχή οι ταινίες αυτές συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Οι ηθοποιοί των ταινιών αυτών έδιναν μεγάλη έμφαση στη γλώσσα του σώματος και στις εκφράσεις του προσώπου. Κυριότερος εκπρόσωπος τους ήταν ο Άγγλος ηθοποιός και σκηνοθέτης Σερ Τσάρλς Σπένσερ Τσάπλιν ο νεότερος, γνωστός παγκοσμίως με το υποκοριστικό "Τσάρλι" και ειδικότερα στη χώρα μας "Σαρλό".

B) Την κλασική εποχή του κινηματογράφου του Χόλυγουντ.

Χαρακτηριστικό είδος ταινιών αυτής της εποχής είναι τα φιλμ νουάρ. Αποτελούν τεράστια συλλογή και εκπροσωπούν ένα συγκεκριμένο είδος αστυνομικών ταινιών του Χόλυγουντ. Είναι ιδιαίτεροι οι χαρακτήρες των πρωταγωνιστών, με έντονο κυνισμό. Τα κίνητρα των ηθοποιών παρουσιάζονται έντονα συναισθηματικά ή ερωτικά. Η επιρροή του γερμανικού εξπρεσιονισμού είναι εντελώς φανερή σε αυτά τα κινηματογραφικά φιλμ καθώς χαρακτηρίζονται από ασπρόμαυρες αντιθέσεις και πολύ χαμηλό φωτισμό.

Γ) Την Νέα Χόλυγουντ εποχή.

Το όνομα του γνωστού σκηνοθέτη Άλφρεντ Χίτσκοκ είναι απόλυτα συνυφασμένο με το σινεμά των '50ς. Ο «ειδικός της αγωνίας» κατά την τέταρτη δεκαετία της καριέρας του δημιούργησε έντεκα ταινίες, ανάμεσα σε αυτές ξεχωρίζουν αυτές με τους τίτλους : «Τηλεφωνήσατε Ασφάλεια Αμέσου Δράσεως», «Σιωπηλός μάρτυρας», «Δεσμώτης του ιλίγγου», «Ο άνθρωπος που γνώριζε πολλά», «Στη σκιά των τεσσάρων γιγάντων», που διακρίθηκαν ως κορυφαίες μεταξύ άλλων. Είναι αξιοσημείωτο ότι στις αρχές της δεκαετίας του έτους 1960 ο διάσημος σκηνοθέτης γύρισε την πασίγνωστη ταινία «Ψυχώ» εγκαινιάζοντας μία εντελώς νέα εποχή την «New Hollywood» που ορίζεται χρονικά από τα μέσα περίπου των '60s. Η εποχή αυτή χαρακτηρίζεται από την χρήση νέων μέσων, διαφορετικών τρόπων αφήγησης, με πρωτότυπα σενάρια, σκηνοθέτες με ιδέες πρωτοποριακές και σταρ λαμπερούς και νέους.

Δ) Τη σύγχρονη εποχή.

Λόγω της προοδευτικής εξέλιξης του κινηματογράφου οι απαιτήσεις των θεατών πολλαπλασιάζονταν. Έτσι οι παραγωγοί των ταινιών σε μία προσπάθεια να πρωτοτυπήσουν δημιούργησαν τις τρισδιάστατες ταινίες. Αρχικά, υπήρξαν κάποιες μικρές επιπλοκές αφού οι προβολές προκαλούσαν πονοκεφάλους αργότερα όμως αντιμετωπίστηκαν και με την ανάπτυξη της τεχνολογίας το αποτέλεσμα ήταν θεαματικό.

2.2.Ανεξάρτητος Αμερικάνικος Κινηματογράφος

Εκτός από τον λαμπερό Αμερικανικό Κινηματογράφο υπάρχει και ένα άλλο ανεξάρτητο σινεμά, που υφίσταται κυρίως λόγω της ψηφιακής τεχνολογίας, η οποία δημιουργεί ξεχωριστές προϋποθέσεις ώστε να απελευθερωθεί η δημιουργικότητα όσων τη χρησιμοποιούν, παρόλο και κάποιοι κινηματογραφιστές διατηρούν μία προσκόλληση στο φιλμ. Ο ανεξάρτητος αμερικανικός κινηματογράφος έχει δεχτεί ζωηρές επιρροές τόσο από το αγγλικό - ελεύθερο σινεμά όσο και από τον πειραματικό - γαλλικό κινηματογράφο των δεκαετιών '50-'60 με αποτέλεσμα να αλλάξει τόσο τον τρόπο παραγωγής μιας ταινίας όσο και το σώμα του ίδιου του φιλμ. Το είδος αυτό τοποθετείται σε αντίθεση από το «καθεστώς» του Χόλυγουντ, μιας και οι δημιουργοί του λειτουργούν χωρίς συμβιβασμούς που επιβάλλονται από την χολυγουντιανή βιομηχανία θεάματος με κύριο και πρωτεύοντα στόχο την επιτυχία στην είσπραξη χρημάτων.

Πρόκειται για ταινίες που προβάλλονται σε περιορισμένες ή μικρές αίθουσες, με κόστος μηδαμινό συγκριτικά με τις λοιπές μέσες αμερικανικές παραγωγές (αν σκεφτεί κανείς ότι το κόστος για να γυριστεί μία ολόκληρη από αυτές ταινία μπορεί να είναι ισοδύναμο με το κόστος ενός μόνο πλάνου από μία άλλη) και αρκετές από αυτές βρίσκονται για χρόνια στην αφάνεια και μπορεί να προβληθούν πολλά χρόνια αφότου έχουν γυριστεί. Αποτελούν συχνά αριστουργήματα με έντονη αμφισβήτηση στο εκάστοτε κατεστημένο και από τεχνικής άποψης γίνεται χρήση σύντομων πλάνων, το μοντάζ είναι κοφτό και πολλές φορές γίνεται παραμόρφωση της εικόνας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του είδους είναι η ταινία με τον τίτλο «Tiny Furniture» της Lena Dunham, που έκανε τη δημιουργό του γνωστή στο ευρύ κοινό και έκανε τόσο τους θεατές όσο και κριτικούς να ενθουσιαστούν με το τηλεοπτικό «Girls» (HBO), μέχρι το «Marfa Girl» του Larry Clark, την πρώτη ταινία του που, ενώ διακρίθηκε σε φεστιβάλ, ο σκηνοθέτης της επέλεξε να μην προχωρήσει σε διανομή συμβατικά.

Η Lena Dunham σε πολύ νεαρή ηλικία, μόλις 23 χρόνων, γύρισε το «Tiny Furniture» με ένα μικρό προϋπολογιστικό κόστος 50.000 δολαρίων. Η ίδια εμφανίζεται με πολλαπλούς ρόλους καθώς όχι μόνο πρωταγωνιστεί αλλά έχει γράψει και το σενάριο της ταινίας, με αποτέλεσμα η νεαρή δημιουργός να τραβήξει έντονα το γενικό ενδιαφέρον του κοινού και των ειδικών. Η συγκεκριμένη αυτή ταινία προκάλεσε μεγάλο "θόρυβο" στον κινηματογραφικό κόσμο, καθώς κερδισε το βραβείο πρώτου σεναρίου στα Independent Spirit Awards και πολλά βραβεία από λοιπές ενώσεις κριτικών.

Η πλοκή της συγκεκριμένης ταινίας δεν είναι σφιχτή και δεν πραγματεύεται μια συγκεκριμένη, ιστορία αλλά εστιάζει περισσότερο σε θέματα που αφορούν τις οικογενειακές σχέσεις, τον έρωτα, το σεξ, ακόμα και την τέχνη. Έχοντας η δημιουργός ως μητέρα της, μια διάσημη καλλιτέχνη της Νέας Υόρκης, λειτουργεί απέναντι στην τέχνη με κριτικό και γνωστικό τρόπο και επίσης με τρόπο ιδιαίτερα καυστικό σε ό,τι αφορά τη γενιά της. Η γεύση που αφήνει η ταινία στο θεατή είναι γλυκόπικρη και παραπέμπει στον τρόπο που χειρίζεται το σινεμά ο Γούντνυ Άλλεν καθώς εμφανίζει μια εσωτερικότητα, ξεχωρίζει για το πανέξυπνο χιούμορ της και τους πολλούς και ιδιαίτερους χαρακτήρες που παρουσιάζονται, αγγίζοντας τα όρια της εκκεντρικότητας και φυσικά όλα τα παραπάνω μαζί, μακριά από τις φανταχτερές υπερβολές του Χόλλυγουντ.

2.2.2. Βραβεία Αμερικανικής Ακαδημίας Κινηματογράφου (Oscar)

Τα βραβεία αυτά απονέμονται από την Αμερικανική Ακαδημία Κινηματογραφικών Τεχνών και Επιστημών, η οποία ιδρύθηκε ουσιαστικά από τον Λούις Μπ. Μέγιερ, ιδρυτή του γνωστού στούντιο MGM. Η πρώτη απονομή τους έγινε στις 16 Μαΐου του 1929 στο ξενοδοχείο "Ρούσβελτ" στο Χόλυγουντ. Η ιδέα ανακοινώθηκε το 1927 από τον Λούις Μπ. Μάγερ και αυτό γιατί ήθελε να δώσει μια ιδιαίτερη αίγλη αλλά και να προκαλεί το ενδιαφέρον του κοινού για τις κινηματογραφικές ταινίες.

Η πρώτη τελετή απονομής των βραβείων πραγματοποιήθηκε το έτος 1928. Η διάρκεια της περιορίστηκε σε μόλις δεκαπέντε λεπτά (15). Στα χρόνια εκείνα ένα από τα πιο γνωστά αμερικανικά περιοδικά με θέμα τον κινηματογράφο που ονομαζόταν Photoplay είχε ήδη θεσπίσει το φτιαγμένο από την Tiffany & Co. χρυσό Μετάλλιο Τιμής από το 1921, έχοντας για κριτές τους αναγνώστες του. Τους καλούσε να ψηφίσουν με κριτήριο την ποιότητα μιας ταινίας και όχι την αδυναμία τους σε συγκεκριμένους σταρ και το περιοδικό εμπιστευόταν το αναγνωστικό του κοινό περισσότερο από εκείνους που θεωρούνταν ειδικοί της βιομηχανίας θεάματος, γιατί το λαϊκό κριτήριο ήταν πολύ πιο ορθό και πιο αντικειμενικό. Ο ίδιος ο εκδότης του, που ονομαζόταν Τζέιμς Ρ. Κουίρκ μέχρι και το έτος 1932, όπου και απεβίωσε, είχε δώσει στο περιοδικό με τον τρόπο που ο ίδιος αρθρογραφούσε, τη θέση του παρατηρητή, έτσι ώστε ανεξάρτητα από την στενή σχέση που κρατούσε με τις κεφαλές του Λος Άντζελες και την πλήρη κάλυψη όλης της παραγωγής κινηματογράφου να λαμβάνει επικριτική στάση απέναντι στη λογοκρισία των ταινιών και τα διαπλεκόμενα οικονομικά συμφέροντα της βιομηχανίας του θεάματος. Κατά τη δεκαετία του '50 το διάσημο περιοδικό θα έχανε την λάμψη και θα μειωνόταν δραματικά η αναγνωστικότητα του λόγω και της παρακμής του τότε συστήματος λειτουργίας των στούντιο.

Photoplay Medal of Honor

Adolph Zukor, president of Paramount-Famous-Lasky, Mr. Zukor's company produced two and distributed three of the pictures that have been honored by PHOTOPLAY Gold Medals.

film specials, "Neptune's Daughter" and "The Daughter of the Gods," both starring Annette Kellerman and both remarkable productions of their time. As a producer in his own name Mr. Brenon made such noteworthy pictures as "War Brides," starring Alla Nazimova, and "The Passing of the Third Floor Back," in which Forbes Robertson was the star.

For some years, Mr. Brenon's career was studded with ill luck. He was nearly killed making a picture, he was forced into bankruptcy by the war and he encountered enough vicissitudes

Previous Winners of Photoplay Medal

1920

"HUMORESQUE"

1921

"TOL'ABLE DAVID"

1922

"ROBIN HOOD"

1923

"THE COVERED WAGON"

1924

"ABRAHAM LINCOLN"

1925

"THE BIG PARADE"

Sahara scenes. Mr. Brenon was given *carte blanche*.

A huge camp was built thirty miles from the nearest habitation among the dunes.

In order to transport supplies and equipment a great plank road was constructed. Some fifteen hundred horses and fifty camels were employed in the desert episodes.

In presenting its annual gold medal to "Beau Geste," PHOTOPLAY does not wish to overlook the fine adaptation of John Russell, the expert scenario of Paul Schofield and the superb photography of J. Roy Hunt. Mr. Hunt, in fact, is a veteran in the service of Mr. Brenon and "shot" some of his best pictures of past years.

Η λαμπερή τελετή της απονομής των Βραβείων Όσκαρ τα τελευταία χρόνια πραγματοποιείται στο Θέατρο Ντόλμπι (Dolby Theatre), πρώην Θέατρο Κόντακ (Kodak Theatre), έχοντας την έδρα του φυσικά στο Χόλυγουντ. Το Όσκαρ λέγεται ότι πήρε το όνομα του κατά την επικρατέστερη άποψη από την κυρία Μάργκαρετ Χέρικ, μία εργαζόμενη στην ακαδημία, λόγω του ότι το βραβείο της θύμιζε τον θείο της που είχε το ίδιο όνομα και αποτελείται από ένα επιχρυσωμένο αγαλματίδιο. Αναπαριστά έναν άνδρα, που καρφώνει ένα ξίφος σε μια μπομπίνα πέντε ακτίνων. Οι ακτίνες αυτές αντιπροσωπεύουν τους πέντε κλάδους της Ακαδημίας, που είναι : οι ηθοποιοί, οι σκηνοθέτες, οι παραγωγοί, οι παραγωγοί, οι τεχνικοί και φυσικά οι σεναριογράφοι.

Η βραδιά των Όσκαρ είναι η πιο λαμπερή και μαγική βραδιά του Χόλυγουντ καθώς όλοι οι άνθρωποι των υποψήφιων κάθε έτους ταινιών του κινηματογράφου ονειρεύονται να κατακτήσουν το χρυσό αγαλματίδιο. Όλοι οι προσκεκλημένοι περπατάνε και φωτογραφίζονται στο περιβόητο "κόκκινο χαλί" με ρούχα, παπούτσια και κοσμήματα από πασίγνωστους οίκους υψηλής ραπτικής και τέχνης. Οι παράγοντες που βραβεύονται εκτός από τη φήμη τους που απογειώνεται, λαμβάνουν και διάφορων ειδών υλικές απολαβές με πολυτελή τις περισσότερες φορές χαρακτήρα.

Στην εποχή μας, πολλά δισεκατομμύρια άνθρωποι ποικίλων ηλικιών, τα παρακολουθούν κάθε χρόνο ζωντανά ή μαγνητοσκοπημένα με ξεχωριστό ενδιαφέρον.

Αναλυτικά η λίστα με τις 100 καλύτερες Αμερικανικές Ταινίες όλων των εποχών, σύμφωνα με το BBC:

100. Ace in the Hole (Billy Wilder, 1951)
99. 12 Years a Slave (Steve McQueen, 2013)
98. Heaven's Gate (Michael Cimino, 1980)
97. Gone With the Wind (Victor Fleming, 1939)
96. The Dark Knight (Christopher Nolan, 2008)
95. Duck Soup (Leo McCarey, 1933)
94. 25th Hour (Spike Lee, 2002)
93. Mean Streets (Martin Scorsese, 1973)
92. The Night of the Hunter (Charles Laughton, 1955)
91. ET: The Extra-Terrestrial (Steven Spielberg, 1982)
90. Apocalypse Now (Francis Ford Coppola, 1979)
89. In a Lonely Place (Nicholas Ray, 1950)
88. West Side Story (Robert Wise and Jerome Robbins, 1961)
87. Eternal Sunshine of the Spotless Mind (Michel Gondry, 2004)
86. The Lion King (Roger Allers and Rob Minkoff, 1994)
85. Night of the Living Dead (George A Romero, 1968)
84. Deliverance (John Boorman, 1972)
83. Bringing Up Baby (Howard Hawks, 1938)
82. Raiders of the Lost Ark (Steven Spielberg, 1981)
81. Thelma & Louise (Ridley Scott, 1991)
80. Meet Me in St Louis (Vincente Minnelli, 1944)
79. The Tree of Life (Terrence Malick, 2011)
78. Schindler's List (Steven Spielberg, 1993)
77. Stagecoach (John Ford, 1939)
76. The Empire Strikes Back (Irvin Kershner, 1980)
75. Close Encounters of the Third Kind (Steven Spielberg, 1977)
74. Forrest Gump (Robert Zemeckis, 1994)
73. Network (Sidney Lumet, 1976)
72. The Shanghai Gesture (Josef von Sternberg, 1941)
71. Groundhog Day (Harold Ramis, 1993)
70. The Band Wagon (Vincente Minnelli, 1953)
69. Koyaanisqatsi (Godfrey Reggio, 1982)
68. Notorious (Alfred Hitchcock, 1946)
67. Modern Times (Charlie Chaplin, 1936)
66. Red River (Howard Hawks, 1948)
65. The Right Stuff (Philip Kaufman, 1965)
64. Johnny Guitar (Nicholas Ray, 1954)
63. Love Streams (John Cassavetes, 1984)
62. The Shining (Stanley Kubrick, 1980)
61. Eyes Wide Shut (Stanley Kubrick, 1999)
60. Blue Velvet (David Lynch, 1986)
59. One Flew Over the Cuckoo's Nest (Miloš Forman, 1975)

58. The Shop Around the Corner (Ernst Lubitsch, 1940)
57. Crimes and Misdemeanors (Woody Allen, 1989)
56. Back to the Future (Robert Zemeckis, 1985)
55. The Graduate (Mike Nichols, 1967)
54. Sunset Boulevard (Billy Wilder, 1950)
53. Grey Gardens (Albert and David Maysles, Ellen Hovde and Muffie Meyer, 1975)
52. The Wild Bunch (Sam Peckinpah, 1969)
51. Touch of Evil (Orson Welles, 1958)
50. His Girl Friday (Howard Hawks, 1940)
49. Days of Heaven (Terrence Malick, 1978)
48. A Place in the Sun (George Stevens, 1951)
47. Marnie (Alfred Hitchcock, 1964)
46. It's a Wonderful Life (Frank Capra, 1946)
45. The Man Who Shot Liberty Valance (John Ford, 1962)
44. Sherlock Jr (Buster Keaton, 1924)
43. Letter from an Unknown Woman (Max Ophüls, 1948)
42. Dr Strangelove (Stanley Kubrick, 1964)
41. Rio Bravo (Howard Hawks, 1959)
40. Meshes of the Afternoon (Maya Deren and Alexander Hammid, 1943)
39. The Birth of a Nation (DW Griffith, 1915)
38. Jaws (Steven Spielberg, 1975)
37. Imitation of Life (Douglas Sirk, 1959)
36. Star Wars (George Lucas, 1977)
35. Double Indemnity (Billy Wilder, 1944)
34. The Wizard of Oz (Victor Fleming, 1939)
33. The Conversation (Francis Ford Coppola, 1974)
32. The Lady Eve (Preston Sturges, 1941)
31. A Woman Under the Influence (John Cassavetes, 1974)
30. Some Like It Hot (Billy Wilder, 1959)
29. Raging Bull (Martin Scorsese, 1980)
28. Pulp Fiction (Quentin Tarantino, 1994)
27. Barry Lyndon (Stanley Kubrick, 1975)
26. Killer of Sheep (Charles Burnett, 1978)
25. Do the Right Thing (Spike Lee, 1989)
24. The Apartment (Billy Wilder, 1960)
23. Annie Hall (Woody Allen, 1977)
22. Greed (Erich von Stroheim, 1924)
21. Mulholland Drive (David Lynch, 2001)
20. Goodfellas (Martin Scorsese, 1990)
19. Taxi Driver (Martin Scorsese, 1976)
18. City Lights (Charlie Chaplin, 1931)
17. The Gold Rush (Charlie Chaplin, 1925)
16. McCabe & Mrs Miller (Robert Altman, 1971)

15. The Best Years of Our Lives (William Wyler, 1946)
14. Nashville (Robert Altman, 1975)
13. North by Northwest (Alfred Hitchcock, 1959)
12. Chinatown (Roman Polanski, 1974)
11. The Magnificent Ambersons (Orson Welles, 1942)
10. The Godfather Part II (Francis Ford Coppola, 1974)
9. Casablanca (Michael Curtiz, 1942)
8. Psycho (Alfred Hitchcock, 1960)
7. Singin' in the Rain (Stanley Donen and Gene Kelly, 1952)
6. Sunrise (FW Murnau, 1927)
5. The Searchers (John Ford, 1956)
4. 2001: A Space Odyssey (Stanley Kubrick, 1968)
3. Vertigo (Alfred Hitchcock, 1958)
2. The Godfather (Francis Ford Coppola, 1972)
1. Citizen Kane (Orson Welles, 1941)

2.3.3 Πολίτικη Κουζίνα

Η πολιτική κουζίνα είναι μία ταινία ελληνικής παραγωγής η οποία γυρίστηκε το 2003 σε Ελλάδα και Τουρκία. Η ιστορία διαδραματίζεται το 1964 στην Κωνσταντινούπολη και σχετίζεται με τους διωγμούς εις βάρος των Ελλήνων χριστιανών. Η ταινία ξεκινά στο αστεροσκοπείο όπου ο ενήλικος πια Φάνης εργάζεται ως λέκτορας και ανακοινώνει στους μαθητές του το ταξίδι του στην Κωνσταντινούπολη. Στη συνέχεια η ταινία κάνει αναδρομή στο παρελθόν όπου παρακολουθούμε την παιδική ηλικία του πρωταγωνιστή στην τουρκοκρατούμενη Κωνσταντινούπολη. Εκεί μαζί με τον παππού του, αρχίζει να ανακαλύπτει τον κόσμο μέσα από τα μπαχαρικά. Στο μαγαζί γνωρίζει και τη Σαϊμέ τον έρωτα των παιδικών του χρόνων, η οποία τον γοητεύει μέσα από το χορό της. Ωστόσο, η δυσχερής πολιτική κατάσταση που επικρατούσε στην Πόλη οδηγεί τελικά την οικογένειά του –εκτός από τον παππού του- να αναγκαστούν να φύγουν εσπευσμένα για την Ελλάδα. Η προσαρμογή του Φάνη στην Ελλάδα ήταν πολύ δύσκολη καθώς έπρεπε να πηγαίνει σε ελληνικό σχολείο και να απαρνηθεί την αγάπη του για τη μαγειρική. Η ταινία κορυφώνεται όταν ο Φάνης προσπαθεί να το σκάσει. Τελικά όμως μετά από λίγα χρόνια ο πρωταγωνιστής καταφέρνει να κάνει το όνειρο του πραγματικότητα και να γίνει σεφ σε εστιατόριο. Αμέσως μετά ο παππούς του Φάνη είναι στο νοσοκομείο ετοιμοθάνατος. Ο παππούς τελικά πεθαίνει και ο Φάνης μεσήλικας πια συναντάει ξανά τη Σαϊμέ, τον πρώτο του έρωτα, η οποία είναι πια παντρεμένη με παιδί. Η ταινία "κλείνει" με τον Φάνη στο παλιό μαγαζί του παππού να χαράσσει γραμμές με τα μπαχαρικά.

ΚΡΙΤΙΚΗ

Η Πολίτικη Κουζίνα είναι η ακριβότερη παραγωγή (μετά το «Λειβάδι που Δακρύζει» του Αγγελόπουλου). Τα ζήτητα όμως δεν είναι στο ποσό, αλλά στο πως αυτό αξιοποιείται σε μια παραγωγή. Η ταινία του Τάσου Μπουλμέτη μοιάζει να είναι ένα σκαλί παραπάνω από τις συνηθισμένες Ελληνικές παραγωγές, συναγωνιζόμενη στα ίσια Ευρωπαϊκές παραγωγές επιπέδου. Ο Μπουλμέτης καταφέρνει να πατήσει πάνω στα προσωπικά του βιώματα, χωρίς να κάνει μια «προσωπική» ταινία. Δεν νομίζω ότι υπάρχει θεατής που δεν θα αφεθεί στη μαγεία της «Κουζίνας», που συνδυάζει τις κατάλληλες δόσεις κωμωδίας, δράματος και ηθογραφίας. Με τέτοια υλικά η συνταγή δεν μπορεί παρά να πετύχει. Όσο και αν προσπαθώ δεν είναι εύκολο να βρω αδύναμα σημεία στην Πολίτικη Κουζίνα. Πρώτα απ όλα το cast είναι αξιοπρεπέστατο με τους Χωραφά και Μιχαηλίδη να ξεχωρίζουν. Επιπλέον το μάτι του θεατή κεντρίζεται από τα ρεαλιστικά ψηφιακά εφέ και τις μαγικές κινήσεις της κάμερας στο χώρο. Αυτό που αιφνιδιάζει όμως στην Πολίτικη Κουζίνα είναι η συγκίνηση που φέρνει, χωρίς να υιοθετούνται τεχνάσματα και άλλες ευκολίες. Θα θυμάμαι καιρό τη σκηνή που ο Ιεροκλής Μιχαηλίδης δέχεται την είδηση ότι θα πρέπει να φύγουν, αποδεικνύοντας ότι δεν είναι απλά ένας καλός κωμικός· αλλά ένας σπουδαίος ηθοποιός. Εντύπωση κάνει και η χρήση του μελωδικού soundtrack της Ευανθίας Ρεμπούτσικα που παίζει το ρόλο της κόκκινης κλωστής, συνδέοντας διαφορετικές εποχές και σκηνές, κινούμενο στο επίπεδο Αμερικάνικων παραγωγών. Με δυο λόγια η Πολίτικη Κουζίνα είναι μια ξεχωριστή Ελληνική ταινία που θα συγκινήσει και θα φέρει χαμόγελα. Μακάρι όμως να φέρει και κάτι περισσότερο: μια πολύ καλή χρονιά για το Ελληνικό σινεμά. (Θανάσης Γεντίμης)

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΟΙΝΟΥ

1. Μαγική ταινία με ανατολίτικο άρωμα και πικάντικη γεύση. Λίγο από κανέλα, λίγο από γαρύφαλλο.
2. Αυτή τη ταινία δε μπορώ να τη δω και να μη συγκινηθώ.
3. Όσοι ξέρουν ιστορία, κι όσοι έχουν προσφυγική καταγωγή, συγκινούνται ιδιαίτερα... Όσοι δεν ξέρουν ιστορία, η ταινία είναι ένα εκπληκτικό έναυσμα για να μάθουν... Όσοι είναι μαθητές σε γυμνάσια και λύκεια, είναι ένα καλό πάτημα να διδαχθούν βιοματική ιστορία που μόνο η τέχνη κι όχι η αφήγηση προσφέρουν... Μετά τη θέαση της ταινίας, πήγα για πρώτη φορά στην Πόλη... Την ερωτεύτηκα, όπως ερωτεύτηκα την Θεσσαλονίκη μετά την ανάγνωση της "Πρωτεύουσας των προσφύγων" του Γιώργου Ιωάννου... Έγινα στο διάβα της

ζωής εκπαιδευτικός... Δεν παύω να συστήνω και να προβάλλω στα παιδιά, την συγκεκριμένη ταινία....

4. Αν μη τι άλλο Γιάννη, είναι μια ταινία με συναισθήματα, χρώματα, αρώματα και γεύσεις...

Κεφ. 3ο : Αρχιτεκτονική

3.1 Μεσαίωνας

Μεσαίωνας ονομάζεται η περίοδος της Ευρωπαϊκής ιστορίας, από τον 5^ο μέχρι το 15^ο αιώνα μ.Χ.. Ξεκίνησε με την ανατροπή του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους (476 μ.Χ.) ή κατ' άλλους με το θάνατο του Ιουστινιανού Α' (565 μ.Χ.), του αυτοκράτορα υπό τον οποίο αναγεννήθηκε η παλαιά ισχύς και έκταση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.. Ο Μεσαίωνας με τη σειρά του παραδοσιακά χωρίζεται σε τρεις υποπεριόδους, τον Πρώιμο, τον Ώριμο ή Μέσο, και τον Ύστερο Μεσαίωνα.

3.1.1 Πρώιμος

Η περίοδος του **Πρώιμου Μεσαίωνα** είναι η πρώτη περίοδος ευρωπαϊκής ιστορίας που διήρκεσε από τον πέμπτο έως τον δέκατο αιώνα. Την αρχή της περιόδου αρχίζει η παρακμή της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Μεταξύ των Κωνσταντίνειων βασιλικών του 4^{ου} αιώνα και των κτισμάτων του 8^{ου} αιώνα κατασκευάστηκαν λίγα μεγάλα πέτρινα κτίρια, παρόλο που πολλά μικρότερου μεγέθους κτίστηκαν μεταξύ του 6^{ου} και του 7^{ου} αιώνα. Στις αρχές του 8^{ου} αιώνα, η Καρολίγγεια Αυτοκρατορία αναγέννησε τον αρχιτεκτονικό μορφότυπο της βασιλικής, χαρακτηριστικό της οποίας την περίοδο αυτή είναι η χρήση κλίτους κάθετου προς τον κυρίως ναό, σχηματίζοντας σταυρό. Επίσης η ύπαρξη πυργίσκου στο σημείο τομής των κεραιών του σταυρού για φωτισμό, καθώς και οι μνημειακού χαρακτήρα προσόψεις που συνήθως βρίσκονταν στο δυτικότερο σημείο του κτιρίου. Η αυλή του Καρλομάγνου φαίνεται πως ήταν η πρώτη που εισήγαγε τα μνημειακά γλυπτά στη χριστιανική τέχνη και προς τα τέλη του Μέσου Μεσαίωνα, οι ανθρωπόμορφες παραστάσεις σχεδόν φυσικού μεγέθους ήταν εξαπλωμένες στις μεγαλύτερες εκκλησίες

Στη Δυτική Ευρώπη, ορισμένες από τις παλαιότερες ρωμαϊκές αριστοκρατικές οικογένειες εξέλιπαν, ενώ άλλες ασχολήθηκαν περισσότερο με την Εκκλησία παρά με

τις κοσμικές υποθέσεις.. Κατά τον 4^ο αιώνα ο Ιερώνυμος είδε σε όραμα ότι ο Θεός τον επέληξε επειδή ξόδευε περισσότερο χρόνο μελετώντας τον Κικέρωνα παρά τις Γραφές. Τον 6^ο αιώνα ο Γρηγόριος της Τουρ αναφέρει ένα παρόμοιο όραμα, στο οποίο όμως έλαβε επίπληξη επειδή μάθαινε στενογραφία. Μέχρι τα τέλη του 6^{ου} αιώνα, σε κύρια μέσα θρησκευτικής επιμόρφωσης στην Εκκλησία είχαν μετατραπεί η τέχνη και η μουσική κι όχι η ανάγνωση κειμένων. Οι περισσότερες λόγιες προσπάθειες κινούνταν προς τη μίμηση της κλασικής γραμματείας, αν και δημιουργήθηκαν και κάποια πρωτότυπα έργα, από κοινού με προφορικές συνθέσεις που δεν διασώζονται στις μέρες μας. Τα γραπτά των Σιδώνιου Απολλινάριου, Κασσιόδωρου και Βοήθιου είναι χαρακτηριστικά της εποχής.

Το Μανσωλείο του Θεοδώριχου στη Ραβέννα της Ιταλίας, μοναδικό σωζόμενο δείγμα της αρχιτεκτονικής των Οστρογότθων.

3.1.2 Μέσος ή Ώριμος

Τον 11^ο αιώνα οι Σελτζούκοι Τούρκοι, οι οποίοι κατάγονταν από την κεντρική Ασία κατέκτησαν μεγάλο κομμάτι της Μέσης Ανατολής κυρίως την Περσία τη δεκαετία του 1040, την Αρμενία τη δεκαετία του 1060 και την Ιερουσαλήμ το 1070. Το 1071 ο τουρκικός στρατός ανάγκασε σε ήττα το βυζαντινό στη Μάχη του Μάτζικερτ, σκλαβώνοντας παράλληλα τον Αυτοκράτορα Ρωμανό Δ' (1068-1071). Πλέον ήταν ελεύθερος για να εισορμήσει στη Μικρά Ασία. Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία δέχθηκε σοβαρό πλήγμα εφόσον έχασε ορισμένες από τις πιο πυκνοκατοικημένες επαρχίες της και σημαντικά οικονομικά κέντρα. Παρόλο που το Βυζάντιο ανασυντάχθηκε και ξαναπήρε τον έλεγχο ορισμένων περιοχών, δεν μπόρεσε να ανακτήσει ωστόσο ποτέ ξανά το σύνολο της Μικράς Ασίας και βρέθηκε πολλές φορές στη θέση του αμυνόμενου. Είχε να αντιμετωπίσει και την αναγεννημένη τη Βουλγαρία, που το 12^ο και 13^ο αιώνα άρχισε

να εξαπλώνεται και πάλι στα Βαλκάνια. Οι Τούρκοι υπέφεραν επίσης από ατυχίες, χάνοντας τον έλεγχο της Ιερουσαλήμ από τους Φατιμίδες της Αιγύπτου το 1098 και βιώνοντας εσωτερικές εμφύλιες συγκρούσεις

0

Καθεδρικός Ναός της Μπουρζ στην Κεντρική Γαλλία, που κατασκευάστηκε μεταξύ των τελών του 12^{ου} και του 13^{ου} αιώνα, αποτελεί δείγμα πρώιμου γοθτικού ύφους.

3.1.3 Ύστερος Μεσαίωνας

Ο Ύστερος Μεσαίωνας ήταν η περίοδος της Ευρωπαϊκής ιστορίας που γενικά περιέχει τον 14ο και τον 15ο αιώνα (περίπου το 1301–1500). Ο Ύστερος Μεσαίωνας ακολούθησε τον Μέσο Μεσαίωνα ο οποίος προηγήθηκε της πρώιμης σύγχρονης εποχής.

Περίπου το 1300, αιώνες ευημερίας και ανάπτυξης στην Ευρώπη έφτασαν σταδιακά στο τέλος τους. Μια σειρά λοιμών και επιδημιών πανώλης, όπως ο Μεγάλος Λοιμός του 1315–1317 και ο Μαύρος Θάνατος, μείωσαν τον πληθυσμό στο μισό του.

Γοθική τέχνη ονομάζεται το καλλιτεχνικό πνεύμα που παρουσιάστηκε την εποχή του Μεσαίωνα. Η γοθική τέχνη άρχισε να παρουσιάζεται στη Γαλλία, περίπου στις αρχές του 12ου αιώνα και κυρίως στην αρχιτεκτονική. Στη διάρκεια των επόμενων χρόνων και μέχρι το τέλος του 14ου αιώνα, επεκτάθηκε σε ολόκληρη περίπου τη

δυτική Ευρώπη. Την γοθτική τέχνη παρέλαβε η περίοδος της Αναγέννησης, αν και δείγματα γοθικών δημιουργιών καταγράφονται και μέχρι το τέλος του 15ου αιώνα.

Καθεδρικός ναός της Παναγίας των Παρισίων

Το παπικό ανάκτορο στη γαλλική πόλη Αβινιόν, ένα από τα μεγαλύτερα και σημαντικότερα μεσαιωνικά γοθικά κτίσματα στην Ευρώπη

3.2 Αναγέννηση

Η **Αναγέννηση** δημιούργησε ένα κίνημα που εγκαθίσταται περίπου ανάμεσα στο 15ο και το 17ο αιώνα, και αφετηρία της ήταν η Ιταλία κατά τον ύστερο Μεσαίωνα, από όπου και επεκτάθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη. Ο όρος χρησιμοποιείται επίσης ως ονομασία της συγκεκριμένης ιστορικής περιόδου, αλλά με μεγαλύτερη ελευθερία, καθώς το κύμα των αλλαγών που ήρθε δεν επεκτάθηκε με την ίδια ταχύτητα σε όλη την Ευρώπη. Ως πολιτιστικό κίνημα, προκάλεσε την ανάπτυξη της λογοτεχνίας, της επιστήμης, της τέχνης, της θρησκείας και της πολιτικής επιστήμης, καθώς και την αναβίωση της μελέτης κλασικών συγγραφέων, την ανάπτυξη της γραμμικής προοπτικής στη ζωγραφική και τη σταδιακή.

3.2.1 Αναγεννησιακή τέχνη

Με τον όρο **Αναγεννησιακή τέχνη** παραθετόμαστε στην καλλιτεχνική παραγωγή κατά την ιστορική περίοδο της Αναγέννησης. Ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της ήταν η αναμόρφωση των θεμάτων και της αισθητικής στην Ευρώπη. Η καλλιτεχνική παραγωγή την χρονική περίοδο αυτή είναι δύσκολο να προσδιοριστεί χρονικά, ωστόσο θεωρούμε πως δημιουργήθηκε στην Ιταλία τον 15ο αιώνα και μεταδόθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη, με διαφορετικούς ρυθμούς και σε διαφορετικό βαθμό ανάλογος με την γεωγραφική περιοχή. Τον 16ο αιώνα έφθασε σε πολλές χώρες στην αποκορύφωση της.

Η Αναγεννησιακή τέχνη δεν χαρακτηρίστηκε από μια επιστροφή στο παρελθόν, αντίθετα, οι νέες τεχνικές σε συνδυασμό με το νέο πολιτικό, κοινωνικό και επιστημονικό επίπεδο που μορφοποιήθηκε εκείνη την εποχή, επέτρεψαν στους καλλιτέχνες να καινοτομήσουν. Επίσης, για πρώτη φορά, η τέχνη έγινε προσωπική, με την σημασία πως δεν μορφοποιήθηκαν από τη θρησκευτική ή πολιτική εξουσία, αλλά απαρτίστηκε ως προϊόν αποκλειστικά των ίδιων των καλλιτεχνών.

Καθεδρικός ναός Γρανάδας

Το κάστρο Ινβαράρει στην Σκωτία, χτισμένο τον 17ο αιώνα

3.2.2 Σημαντικοί αρχιτέκτονες

- [Λεόν Μπαττίστα Αλμπέρτι \(1404-1472\)](#)⁶⁵⁴
- [Μπαρτολομέο Αμμανάτι \(Bartolomeo Ammanati, 1511-1592\)](#)
- [Ντονάτο Μπραμάντε \(1444-1514\)](#)
- [Τζόρτζιο Βαζάρι \(1511-1574\)](#)
- [Λεονάρντο ντα Βίντσι \(1452-1519\)](#)

3.3 Νεοκλασικισμός

3.3.1 Η Νεοκλασική αρχιτεκτονική

Με τον όρο νεοκλασικισμός, χαρακτηρίζεται μια μεγάλη πολιτιστική κίνηση, που επεκτάθηκε ευρύτατα στην Ευρώπη, στη δεύτερη πενήκονταετία του 18ου αιώνα και στις αρχές τις δεκαετίες του 19ου. Το ξεκίνημα του ανάγεται στο ενδιαφέρον για τις αρχαιολογικές σπουδές, που ανακινήθηκε μετά τις επιτυχείς ανασκαφές του Ηρακλείου και της Πομπηίας στην Καμπανία.

Η **Νεοκλασική αρχιτεκτονική** είναι αρχιτεκτονικό στυλ που έχει τις ρίζες του στο νεοκλασικό κίνημα που πρωτοξεκίνησε στα μέσα του 18ου αιώνα. Στην πιο καθαρή μορφή. Είναι ένας τύπος προερχόμενος κυρίως από την αρχιτεκτονική της κλασικής Ελλάδας και Ρώμης.

Η αρχιτεκτονική, η κυριότερη τέχνη της νεοκλασικής περιόδου, αντιπαρατάσσεται στην πλαστικότητα του μπαρόκ, την απλότητα των όγκων και της διακοσμήσεως, τη σκοπιμότητα των κατασκευών, των σεβασμό της φύσεως των χρησιμοποιημένων υλικών, αρχές που αποτελούν προϋποθέσεις και τους κυριότερους όρους της έννοιας του «ωραίου». Αυτές, μαζί με τις αγνές μορφές, τους αναγκαίους όγκους, τις αρμονικές αναλογίες, μπορούν, όπως οι επτά νότες της μουσικής, να δημιουργήσουν άπειρες παραλλαγές.

Το μνημειακό έργο του Βίνκελμαν έγινε το ευαγγέλιο τριών γενεών καλλιτεχνών, για την προσπάθεια της κατανόησης της τέχνης με τα δικά της μέσα, δηλαδή από τα σχήματα και τους ρυθμούς και της αντιμετώπισής της ως ιστορίας των διαδοχικών μορφών και όχι ως χρονικού των καλλιτεχνών. Σκοπός της τέχνης είναι να πραγματοποιήσει το ιδανικό κάλλος, απομιμούμενη τη φύση.

Ο νεοκλασικισμός επέζησε στην Ελλάδα ως τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα και πέρα από την επίσημη και μνημειακή τέχνη, αφού άσκησε βαθιά επιρροή στην λαϊκή αρχιτεκτονική της εποχής. Για την Ελλάδα του προηγούμενου αιώνα, ο ρομαντισμός αυτός έγινε πίστη αναμφισβήτητος που οδήγησε στη δημιουργία ενός πλήθους αρχιτεκτονικών και καλλιτεχνικών έργων, σε μια καλλιτεχνική περίοδο, της οποίας μόλις τώρα, μπορούμε να αποτιμήσουμε το μέγεθος και τις αρετές.

Πρόσοψη νεοκλασικού κτιρίου

3.3.2 Σημαντικοί καλλιτέχνες

Ο **Ζακ-Λουί Νταβίντ** : Παρίσι, 30 Αυγούστου 1748 - Βρυξέλλες, 29 Δεκεμβρίου 1825

Έργα : *Μονομαχία Αθηνάς και Άρη, Ο Λεωνίδας στις Θερμοπύλες, Ο θυμός του Αχιλλέα*

Ο **Ζαν Ωγκύστ Ντομινίκ Ενγκρ** : 29 Αυγούστου 1780 - 14 Ιανουαρίου 1867

Έργα: Η μεγάλη οδαλίσκη, Η αποθέωση του Ομήρου

Ο **Ουιλιάμ-Αντόλφ Μπουγκερό**: 30 Νοεμβρίου 1825 – 19 Αυγούστου 1905

Έργα: Η Παναγία των Ρόδων, Η Γέννηση της Αφροδίτης

Κεφ. 4^ο: Τέχνες του δρόμου

4.1. Χορός και μουσική του δρόμου

4.1.1.Είδη χορού του δρόμου

STREET DANCE

Το Street dance αναφέρεται σε στυλ χορού-ανεξάρτητα από τη χώρα προέλευσης-που εξελίχθηκε έξω από στούντιο χορού σε οποιοδήποτε διαθέσιμο ανοιχτό χώρο, όπως σε δρόμους, πάρτυ, νυχτερινά κέντρα και σχολεία. Συχνά είναι αυτοσχεδιαστικού και κοινωνικού χαρακτήρα, ενθαρρύνοντας την αλληλεπίδραση και την επικοινωνία με τους θεατές και άλλους χορευτές. Αυτοί οι χοροί είναι ένα μέρος της κουλτούρας της γεωγραφικής περιοχής που προέρχονται.

Τα πιο διαδεδομένα είδη χορού είναι:

- Break dance
- Hip-hop
- Locking
- Popping
- House dance

BREAK DANCE

- Είναι ένα είδος του street dance και εμφανίστηκε για πρώτη φορά στη Νέα Υόρκη τη δεκαετία του 1970.

Εικόνα 1 Στιγμιότυπο του χορού Break Dance

HIP HOP

Εμφανίστηκε στους δρόμους της Αμερικής ως κομμάτι της ευρύτερης κουλτούρας hip hop.

Περιλαμβάνει :

- Τη μουσική rap
- Το graffiti

Εικόνα 2 Στιγμιότυπο του χορού HIP HOP

LOCKING

Στηρίζεται σε γρήγορες και διακριτές, γενικά μεγάλες και υπερβολικές, κινήσεις ολόκληρου του σώματος, ενώ σημαίνει και το «κλείδωμα» σε μία συγκεκριμένη θέση. Θεωρείται δύσκολο είδος χορού καθώς οι κινήσεις του σώματος είναι συγκεκριμένες και οι τραυματισμοί των χορευτών είναι συχνοί

Εικόνα 3 Στιγμιότυπο του χορού Locking

POPPING

Βασίζεται στην τεχνική της γρήγορης συμβαλλόμενης και χαλάρωσης των μυών, ώστε να προκληθεί τράνταγμα στο σώμα του χορευτή

Εικόνα 4 Στιγμιότυπο του χορού Popping

HOUSE DANCE

Έχει συχνά αυτοσχεδιαστικό χαρακτήρα και δίνει έμφαση στη γρήγορη και πολύπλοκη κίνηση των ποδιών σε συνδυασμό με κινήσεις του κορμού καθώς και φιγούρες στο έδαφος

Εικόνα 5 Στιγμιότυπο του χορού House Dance-

4.1.2.Είδη μουσικής του δρόμου

Μουσική/-οι του δρόμου

- ✓ Η μουσική του δρόμου είναι εκείνη που προέρχεται από την ελευθερία της ψυχής και για την αγάπη για την επαφή με όμορφες νότες
- ✓ Οι μουσικοί του δρόμου δεν βάζουν όρια στην μουσική τους

Οι μουσικοί του δρόμου είναι οι άνθρωποι που κάνουν πιο μελωδικούς τους περιπάτους μας μέσα στην πόλη . Είναι οι άνθρωποι που δίνουν την ψυχή τους , άλλοτε μόνοι και άλλοτε με την παρέα τους σε ομάδες . Τραγουδούν χωρίς μουσικά όργανα , μπροστά σε διαφορετικό κοινό που άλλοτε εκτιμά την μουσική τους ,άλλοτε διασκεδάζει μαζί τους και άλλοτε απευθύνονται σε ένα κοινό που περνά αδιάφορα από μπροστά τους.

Το γεγονός ότι κάνουν το κέφι τους και την δουλεία τους στο δρόμο δεν μειώνει σε καμία περίπτωση την τέχνη δημιουργούν και γι' αυτό δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να τους λυπόμαστε ή να τους στραβοκοιτάζουμε.

Η κρίση έκανε τους ανθρώπους να χάσουν τον ρομαντισμό τους, να κοιτούν παράξενα όλους αυτούς που εκφράζονται με την μουσική τους στο δρόμο και κάποιοι την χαρακτηρίζουν ως ζητιανιά.

Πολλοί οι λόγοι για να εκφράζεται κάποιος μουσικά στους δρόμους.

Στην συνέχεια αναζητήσαμε και ανακαλύψαμε κάποιους μουσικούς του δρόμου και τα λόγια τους:

- Ο Δημήτρης Φραγκούλης το κάνει λόγω πεποιθήσεων . Γράφει μόνος του τα τραγούδια του.
- Οι Impulse παίζουν στο δρόμο ποπ και ροκ κομμάτια. Τα τελευταία χρόνια ο κόσμος τους αγαπά και τους αγκαλιάζει σαν οικογένεια.
- Η Χριστίνα Τζόνα γεννήθηκε στην Ελλάδα αλλά μεγάλωσε στην Αυστραλία. Ήρθε στην Ελλάδα για να μάθει Τζουρά και για να μάθει να τραγουδάει ρεμπέτικα στους δρόμους. Λέει η Χριστίνα Τζόνα:
<<ο δρόμος είναι περίεργος, μπορείς να συναντήσεις από τους πιο ευγενικούς και καλοπροαίρετους ανθρώπους μέχρι και ακραία στοιχεία>>
- Ο Νίκος παίζει στους δρόμους γιατί του αρέσει. Παίζει κιθάρα τα τελευταία

20 χρόνια αλλά ξεκίνησε να παίζει στους δρόμους και ανάλογα την διάθεση των περαστικών παίζει και την ανάλογη μουσική. Το κάνει για να τους ευχαριστεί και να ξεφεύγουν από την μιζέρια και την ταλαιπωρία της καθημερινότητας

4.2. Graffiti

Γκράφιτι είναι η αναγραφή κειμένου όπως συνθημάτων ή η ζωγραφική σε επιφάνειες που συνήθως βρίσκονται σε δημόσιους χώρους (για παράδειγμα σε τοίχους). Πρωτοεμφανίστηκε την ίδια περίοδο και στα ίδια μέρη που αναπτύχθηκε το κίνημα του Χιπ χοπ, από τον ίδιο καταπιεσμένο κόσμο. Γι' αυτό πολλοί θεωρούν ότι αποτελεί μέρος της κουλτούρας Χιπ χοπ.

Ιστορία

Η περίοδος 1971-1974 αναφέρεται ως μία "πρωτοποριακή εποχή", κατά την οποία τα γκράφιτι υποβλήθηκαν σε ένα κύμα στις μορφές και τη δημοτικότητα. Σύντομα μετά από τη μετανάστευση στη Νέα Υόρκη, το Μπρονξ (Μανχάτταν) παρήγαγε έναν από τους πρώτους καλλιτέχνες γκράφιτι για να κερδίσει την προσοχή των μέσων στη Νέα Υόρκη. Ο TAKI 183 ήταν ένας ελληνοαμερικάνος από την Ουάσιγκτον που χρησιμοποίησε ένα μίγμα του ονόματός του dimitris, TAKI, και τον αριθμό της οδού του, 183rd ως tag. Λόγω του παράξενου ονόματος και του αριθμού, οι άνθρωποι άρχισαν να παίρνουν το μήνυμά του, γράφοντας στους τοίχους Mary 122, George 21 κτλ. Αυτό καταγράφηκε σε ένα άρθρο του 1971 στο New York Times με τον τίτλο Taki 183,^[1] Ο TAKI 183 κέντρισε ανταγωνιστικούς και έτσι ο TAKI 183 έγινε ο πρώτος που αναγνωρίστηκε από την κοινωνία έξω από την υποομάδα γκράφιτι.

Μερικά από τα είδη γκράφιτι που παρουσιάζονται σήμερα είναι:

- Σε εξωτερικούς τοίχους (συνήθως σε τοίχους στους δρόμους, σε τοίχους κτηρίων και κάτω από γέφυρες/τούνελ). Όταν γίνονται σε ένα προσωπικό χώρο που το βλέπουν ελάχιστοι, δεν θεωρείται γκράφιτι.
- Συνθήματα
- Ζωγραφική (φαινόμενο προερχόμενο από την Αμερική – ΗΠΑ)
- Διαμαρτυρία (για παράδειγμα στην Βόρεια Ιρλανδία, με τα *murals* που απαθανατίζουν νεκρούς και θέματα από τις συγκρούσεις με τους Βρετανούς)

- Σε εσωτερικούς τοίχους και επιφάνειες (συνήθως μικρού μεγέθους), π.χ. τουαλέτες, σκοπιές, θρανία
- Αυτοσχέδια ποιήματα

Το στένσιλ χρησιμοποιείται συχνά σε πορείες διαμαρτυρίας για "γρήγορα" γκράφιτι. Σε ορισμένες πόλεις του κόσμου υπάρχουν τοίχοι μόνο για γκράφιτι. Κάποιες φορές το γκράφιτι γίνεται κατά επιθυμία του ιδιοκτήτη του κτιρίου, για διακόσμηση, συνήθως με συγκεκριμένη θεματολογία.

Κατά τα όσα συνηθίζονται ανάμεσα στους γκραφιτάδες, υπάρχουν και τοίχοι που είναι μόνο για καλούς γκραφιτάδες, και οι υπόλοιποι δεν δικαιούνται να κάνουν πάνω στο δικό τους γκράφιτι μια μουτζούρα ή κάποιο άλλο σχέδιο (εκτός αν έχει χαλάσει με το πέρασμα του χρόνου και ειδοποιηθούν ότι θα γίνει άλλο σχέδιο πάνω στο δικό τους).

Αυξημένη δημοτικότητα, ειδικά στην Ευρώπη, έχει αποκτήσει η τεχνική του στένσιλ, όπου το σχέδιο προετοιμάζεται από πριν στο χώρο του γκραφιτά κόβοντας λεπτή λαμαρίνα ή ξύλο, που χρησιμοποιείται σε επαφή με τον τοίχο ψεκάζοντας από πάνω τη μπογιά, αφήνοντας αποτύπωμα μόνο όπου υπάρχει κενό στη λαμαρίνα. Σημαντικός καλλιτέχνης αυτής της τεχνικής είναι ο Βρετανός Banksy.

Ελλάδα η γενέτειρα του graffiti

Η Ελλάδα γέννησε την λέξη γκράφιτι, καθώς ο όρος προέρχεται από την λέξη γραφή/γράφω.

Αλλά τι ρόλο παίζουν τα γκράφιτι στην αισθητική της Αθήνας σήμερα; Αυτό παραμένει ένα αμφιλεγόμενο θέμα.

Κατά την διάρκεια των εντατικών μαθημάτων μίας ή δύο εβδομάδων στην Αθήνα, το Ομιλώ πάντα οργανώνει βόλτες στο κέντρο της Αθήνας με τους μαθητές, περνώντας μπροστά από διάφορα graffiti και παραδείγματα τέχνης του δρόμου.

Είναι τα γκράφιτι βανδαλισμός, τέχνη ή ελευθερία έκφρασης;

Κατά την διάρκεια των περιπάτων μας πάντα παίρνουμε ποικίλες απαντήσεις και κάνουμε ενδιαφέρουσες συζητήσεις! Κάποιοι το βλέπουν σαν μια δικαιωματική ελευθερία έκφρασης, άλλοι πάλι σαν έναν τρόπο αισθητικής βελτίωσης της άσχημης όψης της πόλης, ενώ σε άλλους δεν αρέσει καθόλου, πιστεύοντας ότι το graffiti

υποτιμάει την αξία της ακίνητης περιουσίας. Η εμφάνιση των πόλεών μας, είναι αναπόφευκτα κάτι που μας αφορά όλους. Διάφορες πόλεις έχουν δοκιμάσει διαφόρων ειδών τακτικές για την αισθητική βελτίωσή τους. Η Αθήνα αντί να έρθει σε αντιπαράθεση με το θέμα αυτό, ζει μαζί του. Δουλεύοντας με καλλιτέχνες του graffiti πάνω στο πρόγραμμα «Όψη / Πρόσοψη», η Αθήνα βοηθά στο να μπει λίγο χρώμα σε διάφορες γειτονίες του κέντρου της πόλης. Αντί να ξαναβάφει απλά τα κτήρια, η πόλη ενώθηκε με τους καλλιτέχνες του graffiti, βρήκε χρηματοδότες και εταιρίες με οικολογικές μογιές, βρήκε κτήρια και άρχισε να δουλεύει με νέες ιδέες. Τα υλικά που χρησιμοποιούνται είναι πολύ φιλικά στο περιβάλλον. Η συνεργασία ήταν από την αρχή πολύ διαδραστική, με τους καλλιτέχνες να ρωτάνε την γνώμη των ιδιοκτητών και των κατοίκων για το πώς θέλουν να δουν την γειτονιά τους. Επίσης προηγούμενες συνεργασίες με κυβερνητικές οργανώσεις και σχολεία έφεραν χρώμα στην ζούγκλα της Ελλάδας.

Αλλά τι λέγεται απ' την άλλη πλευρά για το graffiti;

Οι Έλληνες δεν έπαψαν να θεωρούν ότι το graffiti είναι μια μορφή επικοινωνίας! Οι Αθηναίοι έχουν μια ποικιλία απόψεων γι' αυτό το είδος επικοινωνίας και για το εάν προσθέτει ή όχι στην καθημερινή τους ζωή. Οι Αθηναίοι εκφράζονται μέσω του γκράφιτι ήδη από τη ναζιστική κατοχή και την στρατιωτική δικτατορία του '60 και '70... Γράφανε στους τοίχους ασκώντας κριτική και δίνοντας ελπίδα στους συμπολίτες τους. Αλλά υπάρχει, επίσης, μια ανησυχία σχετικά με τα graffiti στην Αθήνα. Κάτοικοι, καλλιτέχνες του graffiti και δημόσιοι λειτουργοί μπορούν να συμφωνήσουν πάνω σε ένα θέμα: έχει σημασία πού κάνει κανείς graffiti. Το να γράφεις σε ιδιωτικούς χώρους χωρίς άδεια, θα έπρεπε να απαγορεύεται...

Η καταστροφή των graffiti

Ένα παλιό, εγκαταλελειμμένο γωνιακό κτίριο επί των οδών Κων/νου Παλαιολόγου και Σάμου, στο Μεταξουργείο, ταλαιπωρημένο από το πέρασμα του χρόνου και «πληγωμένο» από τους πεσμένους σοβάδες, ξανάνιωσε και ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο χάρη στην παρέμβαση του street artist WD και την εκπληκτική του κουκουβάγια. Κάποιος, ωστόσο, θέλησε να μας απασχολήσει για τον χειρότερο δυνατό λόγο. Η σοφία της κουκουβάγιας, η εικόνα της οποίας ομόρφυνε τόσο ένα ιστορικό πλην όμως άχαρο λόγω της παλαιότητάς και της εγκατάλειψης κτίριο ανήκει σε δύο επιδραστικούς φορείς του πολιτισμού, όπως είναι το Κέντρο Σύγχρονης

Μουσικής Έρευνας (ΚΣΥΜΕ) και το Ίδρυμα Χουρμούζου-Παπαϊωάννου (ΙΧΠΑ), ήρθε σε πλήρη αντιδιαστολή με την ανωριμότητα ενός συμπολίτη μας που θεώρησε εξυπνάδα να περάσει με ροζ μπογιά το έργο τέχνης του WD καταστρέφοντάς το.

ΠΡΙΝ:

ΜΕΤΑ:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ GRAFFITI ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Είδη grafiti

Stencil: Το στένσιλ χρησιμοποιείται συχνά σε πορείες διαμαρτυρίας για "γρήγορα" γκράφιτι. Σε ορισμένες πόλεις του κόσμου υπάρχουν τοίχοι μόνο για γκράφιτι. Κάποιες φορές το γκράφιτι γίνεται κατά επιθυμία του ιδιοκτήτη του κτιρίου, για διακόσμηση, συνήθως με συγκεκριμένη θεματολογία.

Κατά τα όσα συνηθίζονται ανάμεσα στους γκραφιτάδες, υπάρχουν και τοίχοι που είναι μόνο για καλούς γκραφίστες, και οι υπόλοιποι δεν δικαιούνται να κάνουν πάνω στο δικό τους γκραφιτί μια μουτζούρα ή κάποιο άλλο σχέδιο (εκτός αν έχει χαλάσει με το πέρασμα του χρόνου και ειδοποιηθούν ότι θα γίνει άλλο σχέδιο πάνω στο δικό τους).

Αυξημένη δημοτικότητα, ειδικά στην Ευρώπη, έχει αποκτήσει η τεχνική του στένσιλ, όπου το σχέδιο προετοιμάζεται από πριν στο χώρο του γκραφιτά κόβοντας λεπτή λαμαρίνα ή ξύλο, που χρησιμοποιείται σε επαφή με τον τοίχο ψεκάζοντας από πάνω τη μπογιά, αφήνοντας αποτύπωμα μόνο όπου υπάρχει κενό στη λαμαρίνα. Σημαντικός καλλιτέχνης αυτής της τεχνικής είναι ο Βρετανός Banksy.

Tag or tagging: ο "tag" (στα ελληνικά "ταγκιά") είναι η υπογραφή που γίνεται με σπρέι ή μαρκαδόρο σε έναν τοίχο, από τον καλλιτέχνη ενός γκράφιτι ή και μόνη της. Σε ένα γκράφιτι η υπογραφή είναι μικρή και βρίσκεται ή μέσα στην ζωγραφιά ή κάτω

σε μια άκρη (δεν γίνεται να είναι πιο μεγάλο το tag απ' το graffiti). Tagging είναι όταν είναι η μία υπογραφή (ή γκράφιτι) πάνω στην άλλη. Συνήθως οι τοίχοι αυτοί έχουν tags και graffiti που έχουν αλλοιωθεί με το πέρασμα του χρόνου. Επίσης άλλος διάσημος γραφίστας ήταν ο Ίνο, ο οποίος γεννήθηκε στον Πειραιά.

3. Πηγές

Fabbi Mellissa, Μιλάνο Αθήναι (Σελίδες : 88-89, 347-348)

Γκαλερί Τσέπης-Vincent Van Gogh, εκδ : toubi's, σελ.2-3

Τα αριστουργήματα της τέχνης (1994)

Οι μεγάλοι Ζωγράφοι (από τον 19^ο αιώνα στον 20^ο)

Gombricli , E.H.(1994). Το χρονικό της τέχνης

Honour , H & Fleming, G (1998).Η ιστορία της τέχνης

<http://pacific.jour.auth.gr/emmeis/?p=337> <https://www.protothema.gr/city-stories/article/556659/oi-mousikoi-tou-dromou-ehoun-tin-diki-tous-istoria/>

https://el.wikipedia.org/wiki/Street_dance http://www.3lykevos.eu/fly/wp-content/uploads/B_%CE%924doc.pdf

<http://www.pare-dose.net/712?print=print>, <https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9A%CE%B9%CE%BD%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%BF%CE%B3%CF%81%CE%AC%CF%86%CE%BF%CF%82>, Περισσότερα...

https://el.wikipedio.org/wiki/Σάντρο_Μποτιτσέλι

<http://www.culture21century.gr/2009/01/blog-post.html>[https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A0%CE%BF%CE%BB%CE%AF%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%B7_%CE%BA%CE%BF%CF%85%CE%B6%CE%AF%CE%BD%CE%B1_\(%CF%84%CE%B1%CE%B9%CE%BD%CE%AF%CE%](https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A0%CE%BF%CE%BB%CE%AF%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%B7_%CE%BA%CE%BF%CF%85%CE%B6%CE%AF%CE%BD%CE%B1_(%CF%84%CE%B1%CE%B9%CE%BD%CE%AF%CE%)

<http://www.cinemanews.gr/v5/movies.php?n=1367>

<http://www.cinemainfo.gr/cinema/greekcinema/history/index.html>, http://www.teamgr.gr/index.php?option=com_kunena&func=view&catid=133&id=5492&Itemid=314, <http://antifono.gr/portal/κατηγορίες/κινηματογραφος/ερμηνευτική-του-κινηματογράφου/5589-2010-ελληνικος-κινηματογραφος-συνοπτική>, <http://www.pare-dose.net/712>, http://kt-pofpp.blogspot.gr/2006/05/blog-post_13.html, https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A6%CE%AF%CE%BD%CE%BF%CF%82_%CE%A6%CE%B9%CE%BB%CE%BC

<http://www.efsyn.gr>

<http://www.alfavita.gr>

www.pare-dose.net

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CF%81%CF%87%CE%B9%CF%84%CE%B5%CE%BA%CF%84%CE%BF%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%AE>

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CF%81%CF%87%CE%B9%CF%84%CE%B5%CE%BA%CF%84%CE%BF%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%AE#%CE%9C%CE%B5%CF%83%CE%B1%CE%AF%CF%89%CE%BD%CE%B1%CF%82>

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CF%81%CF%87%CE%B9%CF%84%CE%B5%CE%BA%CF%84%CE%BF%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%AE#%CE%9D%CE%B5%CE%BF%CE%BA%CE%BB%CE%B1%CF%83%CE%B9%CE%BA%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82>

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CF%81%CF%87%CE%B9%CF%84%CE%B5%CE%BA%CF%84%CE%BF%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%AE#%CE%91%CE%BD%CE%B1%CE%B3%CE%AD%CE%BD%CE%BD%CE%B7%CF%83%CE%B7>

<https://gr.dreamstime.com/%CE%B5%CE%BA%CE%B4%CE%BF%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CF%83%CF%84%CE%BF%CE%BA-%CE%B5%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CE%BD%CE%B1-%CE%BA%CE%B1%CE%B8%CE%B5-%CF%81%CE%B9%CE%BA%CF%8C%CF%82-%CE%BD%CE%B1%CF%8C%CF%82-%CE%B3%CF%81%CE%B1%CE%BD%CE%AC-%CE%B1-image52354339>

Υλικό από την επίσκεψη της τάξης μας στην Έκθεση για την ζωή και το έργο του Βίνσεντ Βαν Γκογκ στην Αθήνα